

23rd January 1964] [திரு. எம். பக்தவத்சலம்]

யிலும், இதிலே நாம் போதிய கவனம் செலுத்தவில்லை. கல்யாணம் என்றால் ஏதோ 'தட்டு சங்கீதம்' வைக்கிறார்கள். என்னமோ 'காச்சு முச்சு' என்று கத்துகிறது. காரிலே வேகமாகப் போகிற போது கூட அதை சகிக்க முடியவில்லை. இது ஒரு முக்கியமான பிரச்சனை. கனம் அங்கத்தினர்கள் குறிப்பிட்ட பிரச்சனைகள் எல்லா வற்றையும்விட கவனிக்கவேண்டிய பிரச்சனை. எந்த விஞ்ஞானி இதற்கு வேண்டிய பரிகாரத்தை அளிக்கப்போகிறாரோ தெரிய வில்லை. பொதுக்கூட்டங்களாக இருந்தாலும் கடற்கரையைத் தவிர, நிரந்தரமாக வேறு இடத்தை ஒதுக்கமுடியாது. ஐலண்டு மைதானத்தைப் பற்றி சொன்னார்கள். அதை நம் இஷ்டம்போல் வைத்துக்கொள்ளலாம் என்று கேட்பது சரியல்ல. கட்சி சார்பற்ற வகையிலே ஒரு விழா நடத்தவேண்டுமென்றால், அதைக் கேட்கலாம். ராணுவ ஐலண்டு கிரேளண்டை மற்ற காரியங்களுக்காக கேட்பது நியாயமில்லை. கூடியவரையிலும் பொதுக்கூட்டங்கள் நடத்துவதற்கு வசதி செய்து கொடுக்கப்படும் என்று தெரிவித்துக் கொண்டு, என்னுடைய வார்த்தையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

MR. SPEAKER : The question is :—

“ That the Madras Appropriation Bill, 1964 (L.A. Bill No. 2 of 1964) be taken into consideration.”

The motion was put and carried and the Bill was taken into consideration.

Clause 2 and the Schedule were put and carried.

Clause 1 and the Preamble were put and carried.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Sir I move—

“ That the Madras Appropriation Bill, 1964 (L.A. Bill No. 2 of 1964) be passed.”

The motion was put and carried and the Bill was passed.

V—DISCUSSION FOR SHORT DURATION.

(1) UNIFORM DRESS FOR TEACHERS.

MR. SPEAKER : The hon. Member Sri M. Kalyanasundaram will raise a discussion regarding the instructions issued by the Educational authorities insisting on the wearing of uniform dress by the teachers. How long does the hon. Member Sri M. Kalyanasundaram propose to speak?

SRI M. KALYANASUNDARAM : About 7 minutes.

MR. SPEAKER : All right.

திரு. மீ. கலியாணசுந்தரம் : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, கல்வி இலாகாவில் இன்று நடைபெறும் ஒரு விஷயம் ஆசிரியர்கள் மத்தியில் பெரும் பித்யையும் கலக்கத்தையும் உண்டாக்கியிருக்கிறது. இதை அரசாங்கத்தின் கவனத்திற்கு கொண்டுவருவதற்காகவே இந்த விவாதத்தை நான் இங்கு நடத்த வேண்டுமென்று முயற்சி செய்தேன். அதாவது ஆசிரியர்கள் அனைவருமே ஒரே

[திரு. மீ. கலியாணசுந்தரம்] [23rd January 1964]

மாதிரியான உடையை அணியவேண்டுமென்று ஒரு மறைமுகமான நிர்ப்பந்தம் கொண்டுவரப்படுகிறது. ஆசிரியர்கள் கௌரவமான முறையிலே உடை அணியவேண்டும் என்பதுதான் என்னுடைய அபிப்பிராயம். பழைய காலத்திலே, அதாவது வெள்ளைக்காரன் காலத்திலே, ஆசிரியர்கள் கோட், தலைப்பாகை எல்லாம் அணிய வேண்டுமென்ற நிர்ப்பந்தம் இருந்தது. வேஷ்டி கூட சாதாரண மாகக் கட்ட முடியாது. பஞ்ச கச்சம் வைத்துக் கட்டவேண்டும். ஆசிரியரைப்பார்த்தாலே தனி உருவமாக தெரியும். அந்த மாதிரி ஆடம்பரம் இப்பொழுது இருக்க முடியாது. ஆசிரியர்களுக்கும் மாணவர்களுக்கும்மையே ஒரு வேறுபாடு தெரியவேண்டும் என்பதற்காக உடை வித்தியாசம் இருக்கவேண்டும். தோற்றத் துக்கு கண்ணியமாக இருக்க வேண்டும். சட்டசபையிலுள்ள அங்கத்தினர்களைப் பொருத்தவரையில் கூட, எந்தவிதமான நிர்ப்பந்தமும் இல்லாமல், அவர்களுடைய விருப்பத்துக்கு விடப் பட்டிருக்கிறது. ஆசிரியர்களுக்கு ஏன் இப்பொழுது நிர்ப்பந்தம் கொடுக்கிறார்கள்? ஒரு வெள்ளைக் கீழங்கு, கிரீம் கலரிலே, அதாவது மஞ்சள் கலரிலே ஒரு புஷ் கோட்டு, இவற்றை அணிந்து வரவேண்டுமென்று நிர்ப்பந்தம் செய்கிறார்கள். மாணவ மாணவிகளுக்கும் ஒரேமாதிரி உடை இருக்க வேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்கள். அதை நான் வரவேற்கிறேன். மேல் நாடுகளில் கூட மாணவ, மாணவிகள், ஒரேமாதிரி உடை அணிய வேண்டும் என்பதற்கு முக்கியமான தத்துவார்த்த காரணம் உண்டு. அழகாக உடை அணிந்து வாக்கூடிய பெரிய குடும்பத்தில் பிறந்த குழந்தைகளும், எளிய குடும்பத்தில் பிறந்த குழந்தைகளும் ஒரே பள்ளிக்கூடத்தில் படிக்க நேருகிற காரணத்தால், இளம் உள்ளங்களிலே பணக்காரன், ஏழை என்ற வேற்றுமை உணர்ச்சி ஏற்படக்கூடாது என்று நினைத்து, உடை ஒரேமாதிரி இருக்க வேண்டுமென்று கூறப்படுகிறது. அங்கே பெரிய கார்களில் வரக்கூடிய குழந்தைகளை பாடசாலைக்குள்ளே நேராக வர அனுமதிப்பதில்லை. கேட்டுக்கு வெளியே குழந்தைகளை இறக்கி விட்டு விடுவார்கள். ஆகவே சமமான உணர்ச்சி ஏற்பட வேண்டுமென்ற நோக்கத்திற்காக மாணவ மாணவிகள் ஒரே உடை அணிய வேண்டுமென்று இருக்கிறது. இங்கு அந்த மாதிரி அல்ல. ஆசிரியர்கள் ஒரே மாதிரி உடை அணியவேண்டுமென்றால், சில அதிகாரிகளைக் கௌரவிக்க வேண்டுமென்ற நோக்கத்திற்காகச் செய்யப்படுகிறது. ஆசிரியர்கள் கௌரவிக்கப்படவேண்டுமென்ற நோக்கத்திற்காக அல்ல. ஆசிரியர்கள் நல்ல உடை அணியவேண்டும் என்று சொன்னால், அவர்களுக்குப் போதுமான வருவாய்க்கு வசதி செய்து தர வேண்டும். போதுமான வருவாய் இருந்தால் நல்ல உடை அணிந்துகொண்டு வருவார்கள். நல்ல உடை அணிவதற்குக் கூட வசதி இல்லாத காரணத்தால், அவர்களுடைய உடை வறுமையை பிரதிபலிக்கக் கூடிய நிலையிலே இருக்கிறது. இந்தமாதிரி ஒரு குறிப்பிட்ட உடையை அணியவேண்டுமென்ற நிர்ப்பந்தம் அவர்களுக்கு சங்கடத்தை உண்டாக்கியிருக்கிறது. அதிக செலவு ஆகக் கூடிய காரணத்தால் பல ஆசிரியர்கள் எதைக்கு கட்டடங்கள் எழுதியிருக்கிறார்கள். அம்மாதிரி உடை தைக்கவேண்டுமென்றால்,

23rd January 1964] [திரு. மீ. கலியாணசுந்தரம்]

ஒரு செட் தைப்பதற்கு ரூ. 20 அல்லது 25 செலவு ஆகும். அப்படி செலவு செய்து இரண்டு மூன்று செட்டுகள் தைக்கவேண்டியிருக்கும். இதை வீட்டிலேயிருக்கிறபொழுது கட்டிக் கொள்ள முடியாது. பள்ளிக்கூடத்திற்கு வருகிற சமயத்தில்தான் இதை உடுத்திக்கொள்ளமுடியும். காலே எழுந்து இரவு வரை ஒரே மாதிரி உடையை அணிந்து பழக்கப்பட்டவர்கள் ஆசிரியர்கள். வீட்டுக்கு ஒரு செட்டு உடை, பள்ளிக்கூடத்திற்கு ஒரு செட்டு உடை என்றால் அதிகச் செலவு ஆகும். அவர்களுடைய வருவாயை அதிகப்படுத்தாமல் செலவை அதிகப்படுத்த கூடிய திட்டம் இது. இதிலே கட்டாயம் இல்லை என்று அமைச்சர் அவர்கள் சொல்லக்கூடும். கட்டாயம் எப்படியிருக்கிறது என்பதை நாம் கவனிக்கவேண்டும். அரசாங்கம் உத்தரவு போடவில்லை. வேறு அதிகாரிகளும் உத்தரவு என்ற முறையில் போடவில்லை. ஆசிரியர்கள் கூட்டம் கூடுகிற சமயத்தில் மாவட்டக் கல்வி அதிகாரி முன்னிலையில் அந்த அதிகாரியின் தயவுக்கு காத்திருக்கக்கூடிய ஆசிரியர்களைக் கொண்டு ஒரு தீர்மானத்தை நிறைவேற்றி, எல்லோரும் சீருடை அணியவேண்டுமென்று செய்து விடுகிறார்கள். மற்ற ஆசிரியர்கள் எதிர்த்துப் பேசலாம் என்றாலோ, கல்வி அதிகாரிகளின் பொல்லாப்பு வருமே என்று பயந்து பேசாமல் இருந்து விடுகிறார்கள்.

(கனம் உதவி சபாநாயகர் தலைமை)

ஏன் நீங்கள் உடை அணியவில்லை, என்ன ஏற்பாடுகள் செய்திருக்கிறீர்கள் என்று சுற்றறிக்கைகள் மூலமும், கடிதங்கள் மூலமும், மாவட்ட அதிகாரிகள் நிர்ப்பந்தம் செய்கிறார்கள். மாநில கல்வி அதிகாரி வருகிறார், செக்டர்டரி வருகிறார், ஆகவே சீருடை அணிய வேண்டும் என்று எழுதியுள்ள கடிதங்களை நான் மாவட்ட அபிவிருத்திக் கவுன்சில் கூட்டத்தில் எடுத்து காண்பித்தேன். மறைமுகமான கட்டாயம் இதிலே இருக்கிறது, அந்தமாதிரி இருக்கக்கூடாது என்று தெரிவித்தேன். அதுதான் ஏன் அபிப்பிராயமும் கூட. ஆசிரியர்கள் ஒரேமாதிரி உடை அணிய வேண்டும் என்ற அந்த நிர்ப்பந்தத்தை தவிர்க்க வேண்டும் என்பதற்காக நான் சில விவரங்களை கொடுக்கவேண்டியிருக்கிறது. எல்லா மாவட்டங்களிலும் நிர்ப்பந்தம் இருக்கிறது என்று ஆசிரியர்களிடத்திலே அதிருப்தி ஏற்பட்டிருக்கிறது. இது அவர்களிடையே 11-00
a.m. அதிருப்திக்குரிய காரணமாக இருப்பதினால், முதலமைச்சர் அவர்கள் இதிலே குறுக்கிட்டு இந்த மாதிரி நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டிருப்பதை தவிர்க்கும் வகையில் உத்தரவு போடவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அப்படி முதல் அமைச்சர் அவர்கள் சீருடை அவசியம்தான் என்றால் ஒரு யோசனை கூற விரும்புகிறேன். ஒரேமாதிரி ஆசிரியர்கள் உடை அணிய வேண்டும் என்பதற்காக அவர்களுக்கு வருஷத்திலே உடைக்காக ரூ. 50 அல்லவன்ஸ் என்று கொடுத்தால் அவர்களுக்கு உதவியாக இருக்கும். அப்பத்திரி கவிலே நர்ஸ்களுக்கு உடைக்கு என்று தனி அல்லவன்ஸ் கொடுக்கப்படுகிறது. அதேபோல ஆசிரியர்களுக்கும் சீருடைக்காக அல்லவன்ஸ் கொடுப்பதை கொள்கையாக வகுத்துக் கொண்டால் அது ஆசிரியர்களுக்கு நிவாரணம் கொடுத்ததாகவும் இருக்கும்,

[திரு. மீ. கலியாணசுந்தரம்] [23rd January 1964]

கௌரவமாகவும் இருக்கும். ஆகவே சீருடை விஷயத்தில் மறை முகமான நிர்பந்தம் போக வேண்டும், உடைக்காக விசேஷ அல வன்ஸ் கொடுக்கப்படவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டு என்னுடைய பேச்சை முடிக்கிறேன்.

* திரு. எம். எஸ். செல்வராஜன் : உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, கம்புனிஸ்ட் கட்சித் தலைவர் திரு. கலியாணசுந்தரம் அவர்கள் கொண்டு வந்துள்ள பிரேரணையின் மீது என் கருத்துக்களை சொல்ல முற்படுகிறேன். மறைமுகமான நிர்பந்தம் இருக்கிறது என்பதுதான் அவர்களுடைய குற்றச்சாட்டு. ஆசிரியர்கள் குழந்தைகள் மத்தியில் இருக்க வேண்டியிருப்பதால், குழந்தைகளுக்கு சீர் உடை அவசியம் என்று எப்படி வைத்துக்கொள்ளுகிறோமோ அதேபோல ஆசிரியர்களுக்கும் சீர் உடை அவர்களுடைய தொழிலுக்கும் நல்லது அவர்களிடம் பயிலும் குழந்தைகளுக்கும் நல்லது என்பதை எல்லோரும் ஒத்துக்கொள்வார்கள் என்றே கருதுகிறேன். குழந்தைகள் மத்தியில் மேல் கீழ் என்ற உணர்வோ, வசதி உள்ளவர்கள் வசதி அற்றவர்கள் என்ற உணர்வோ அந்த பிஞ்சு உள்ளங்களிலே ஏற்படுவது நல்ல எண்ணங்களை தூண்டாது அதை குழந்தைகளிடையே சரி செய்ய சீர் உடை உறுதுணையாக அமைய வேண்டும் என்று எப்படி கருதுகிறோமோ, அதேபோல ஆசிரியர்களிடத்திலே கூட இந்த ஏற்றத்தாழ்வு உணர்வுகள் தளிக்கப்பட வேண்டியவைகள். சமூகத்திலே தலை சிறந்த தொண்டு ஒன்றை செய்கிறோம் என்ற பெருமிதமான உணர்வு அவர்களிடம் வர வேண்டியது அவசியம். இன்றைக்கு ஆசிரியர்களுக்கு சமூகத்திலே அந்தஸ்து பெருக வேண்டும் என்பதற்காக அரசாங்கம் என்ன என்ன நடவடிக்கைகளை செய்து வருகிறது, ஆலோசனைகள் செய்து வருகிறது என்பது எல்லோருக்கும் தெரியும். சமூகத்திலே மற்ற பணியாளர்களோடு ஒப்பிடக் கூடிய அளவுக்கு அவர்களுக்கு ஊதியமும் மற்ற வசதிகளும் செய்து கொடுக்க எல்லா வகையிலும் முயற்சித்து வருவதை தெரிந்து கொள்கிறோம். அவர்களுக்கு முன்பு இல்லாத பல்வேறு வசதிகள்—ஊதியத்தில் உயர்வு, உத்தியோகத்தில் பந்தோபஸ்து, ரிடையர் ஆகும்போது பென்ஷன், பிராவிடண்ட் பண்டு வசதி,—இன்றைக்கு அளிக்கப் படுகின்றன. அவர்களுடைய அந்தஸ்து படிப்படியாக உயருவதில் முயற்சிகள் எடுக்கப்பட்டு வருவதை நாம் அறிவோம். ஆகவே இப்பொழுது அவர்களுக்கு சீருடை வேண்டும் என்பதும் சமூகத்திலே, மாணவர்களிடையே அவர்களுடைய அந்தஸ்தை உயர்த்திக் கொடுக்கும் ஆரம்ப காலத்தில் பள்ளிப்பிள்ளைகளுக்கு உணவு அளிப்பது என்பதை எப்படி மற்றவர்களுடைய உதவி கொண்டு ஆரம்பிக்கப்பட்டு பிறகு நாளாவட்டத்தில் அரசாங்கம் உதவி செய்ய முற்பட்டார்களோ, அதே போல சீருடை சம்பந்தமாகவும் மற்றவர்களுடைய உதவி கொண்டு, நிர்பந்தம் இன்றி, செய்யப்படுமேயானால் அரசாங்கத்தின் பொறுப்பில் அதை விட்டு விட சாதகமான சூழ்நிலை ஏற்படும் என்றே கருதுகிறேன். வசதி உள்ளவர்கள் ஆசிரியர்களிடையேயும் இந்தப் பணியை ஏற்றுக் கொண்டால் அந்தத் தூண்டுதலின் காரணமாக நல்லதொரு

28th January 1964] [திரு. எம். எஸ். செல்வராஜன்]

சூழ்நிலை உருவாக ஏதுவாகும். பள்ளிப் பிள்ளைகளுக்கு உணவு அளிப்பதில் கூட இங்கே அங்கே சிறு சிறு குறைபாடுகள் இருக்கலாம். ஆனால் எண்ணத்தை சந்தேகிக்க முடியாது. அதே போல் ஆசிரியர்களுக்கும் சீர் உடை அவசியம் என்பதில் ஒரு நல்ல நியதியைப் பின்பற்றி ஆர்வத்தோடு முயற்சிக்கப்படுமேயானால், அது ஆசிரியர்களை ஒரு தகுதி பெற்றவர்களாக தோற்றுவிக்கும். கனம் அங்கத்தினர் திரு. கல்யாணசுந்தரம் மறைமுகமாக நிர்ப்பந்தம் இருக்கிறது என்று குற்றச்சாட்டை சொன்னார்கள். அந்த நிர்ப்பந்தம் சில பகுதிகளில் இருப்பதாக நான் கூட கேள்விப்பட்டேன். ஆனால் அதை நிர்ப்பந்தம் என்று கொள்வதைவிட தூண்டுதல் என்றே கொள்ளவேண்டும். தூண்டுதலையே நிர்ப்பந்தம் என்று பெயரிடுகிறார்கள் என்று நினைக்கிறேன். ஒரு டெப்டி இன்ஸ்பெக்டர் ஆசிரியர்களில் சிலரைக் கொண்டே தீர்மானம் நிறைவேற்றி அதன் மூலமாக நிர்ப்பந்தம் செய்வது என்பது கடினத் தூண்டுதல் என்றே கொள்ள வேண்டும். அப்படி தூண்டுதல் செய்யும் நிலை இல்லாமல் எந்த காரியமும் கை கூடுவது கடினம் என்றே நினைக்கிறார்கள் போலும். இதிலே மாணேஜ்மெண்டார்களை அணுகி இந்த ஆசிரியர்களுக்கு சீர் உடை வழங்க உதவி செய்ய வேண்டும் என்று ஜில்லா கல்வி அதிகாரி தூண்டுதல் கொடுத்து வருகின்றார்கள். அது எந்த வகையில் இருந்தாலும் மாணேஜ்மெண்டாரோ, தலைமை ஆசிரியரோ பயத்தின் அடிப்படையில் ஏற்றுக்கொள்வது என்பது நல்லதல்ல. கனம் கல்யாணசுந்தரம் அவர்கள் ஆசிரியர்களுக்கு சீருடை அணிவதில் கஷ்டம் இருப்பதாக தெரிவித்தார்கள். அப்படி சீருடை அணிவதை ஒரு சடங்காக கருதாமல், வைபவங்களுக்காக மட்டும் அணியக் கூடியதாக இல்லாமல் சாதாரண காலத்திலும், கூட சீராக உபயோகிக்கும் ஒன்றாக அமைந்தால் அதில் ஆட்சேபம் இருக்க முடியாது. இன்றைக்கு அரசாங்கத்தில் நல்ல எண்ணத்தோடு கதர் அபிவிருத்திக்காக பல காரியங்களைச் செய்து வருகின்றார்கள். உங்கும் அளிக்கும் முறையில் பல வசதிகளை, சலுகைகளை கொடுத்து வருகிறார்கள். அப்படிப்பட்ட தேசிய சின்னமாக கருகப்படுகிற கதரை ஒரு குறிப்பிட்ட நியதிப்படி சட்டையாகவும், வேஷ்டியாகவும் அணியும் உடை வகையாக அமையுமேயானால் அது வெறும் சடங்காக மட்டும் இல்லாமல் நித்ய தேவைக்கு உபயோகம் ஆகும் வஸ்திரங்களாக அமைய முடியும். அதனால் ஆசிரியர்களுக்கு கஷ்டம் தோன்றாது என்று பலர் என்னிடம் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். அதை அரசாங்கமே செய்வது நல்லது. சட்ட பூர்வமாக செய்வதானால் கூட தவறு இல்லை. ஆனால் “எக்ஸ்டர்னல் பிரஷர்” என்று சொல்லக்கூடிய அளவுக்கு அதிகாரிகளுடைய நிர்ப்பந்தம் அன்றாட வாழ்க்கையில் தவிர்க்கப்படவேண்டும்.

SRI V. S. S. MANI rose.

MR. DEPUTY SPEAKER : The Hon. Member is not yielding.

திரு. எம். எஸ். செல்வராஜன் : அது தூண்டுதலாக இருக்க வேண்டுமேயல்லாது “எக்ஸ்டர்னல் பிரஷர்” ஆக இருக்கக்கூடாது. அல்லது சர்க்கார் அவர்களுக்கு ஏதாவது உதவிச் சம்பளமாக

[திரு. எம். எஸ். செல்வராஜன்] [23rd January 1964]

ரூபாய் 25-ல் இருந்து 40 வரை, உடைக்காக ஆகும் செலவில் ஒரு பாகத்தை கொடுப்பதன் மூலம் ஆசிரியர்களை ஒரேமாதிரியான உடை அணியும் அமைப்பில் கொண்டுவர முடியும் என்று நினைக்கிறேன். அவர்களுக்கு சமூகத்தில் ஒரு நிலைத் த அந்தஸ்து பெறுவதற்கு வழிவகை செய்வதாகவும் இருக்கும் என்பது என்னுடைய ஆலோசனையும் கூட.

* **புலவர் கா. கோவிந்தன் :** துணைத் தலைவர் அவர்களே, ஆசிரியர்களுக்கு சீருடை வழங்குவது பற்றி என் கருத்தைத் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். இதிலே ஆசிரியர்கள் யாரோடு பழகுகிறார்கள் என்பதை கவனிக்க வேண்டும். அவர்கள் அன்றாட வாழ்க்கையில் பழகுவது இளம் மாணவர்களோடு, ஆகவே அந்த மாணவர்களுக்கு ஆசிரியரைப்பற்றி ஒரு உயர்ந்த எண்ணம் உள்ளத்திலே உண்டாக வேண்டும். அதற்காகத்தான் பழைய தமிழ் இலக்கியத்திலே ஆசிரியருக்கு இலக்கணம் சொல்லும் போது

“வான்யாது அன்ன தோற்றமும், வான்யாது நிலம்படந்தன்ன நலம்படர் ஒழுக்கமும்”

என்று பல குணங்களை வகுத்திருக்கிறார்கள். முதலிலே தோற்றத்தைப்பற்றி சொல்லுகிறார்கள். அந்தக் காலத்து மாணவர்கள் உள்ளத்திலே நிறைந்தவர் அவர். இப்பொழுது மாணவர்கள் ஆசிரியர்களைக் காட்டிலும் மிகத் தோற்றமான நிலைமையில் உடை அணிந்து செல்லக் கூடிய காலமாக இருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட நேரத்தில், சில ஆசிரியர்கள் தங்களுடைய பொருளாதாரம் இடர் கொடுக்காத காரணத்தால், வெறும் பணியன் போட்டுக்கொண்டு பள்ளிக்கூடத்திற்குச் சென்று பணி புரியும் நிலை இருக்கிறது. நல்ல உடை அணிந்துகொண்டிருந்த ஆசிரியர்களிடத்தில் நல்ல உடை அணிந்து செல்லும் மாணவர்களுக்கு மதிப்பு இருக்காது. அந்த ஆசிரியர்கள் சொல்லிக் கொடுப்பதிலே அவன் ஊக்கம் செலுத்த மாட்டான். ஆக, சொல்லிக் தரப்படுகின்ற பாடம் மாணவர்களின் உள்ளத்திலே நன்றாகப் புதியவேண்டுமென்றால் அந்த மாணவனுக்கு அந்த ஆசிரியரிடத்திலே நல்ல மதிப்பு இருக்கக்கூடிய நிலையை உருவாக்கவேண்டும். அந்த நிலையிலே ஆடை ஒன்று என்று நான் சொல்லத் தேவையில்லை. ‘ஆடையில்லா மனிதன் அரை மனிதன்’ என்று சொல்வதுண்டு. ஆக, ஆசிரியருக்கு நல்ல ஆடை இருக்கத்தான் வேண்டும். அதை வற்புறுத்துவதா? அல்லது அவர்களே விரும்பி ஏற்றுக்கொள்வதா? என்பதிலே தான் இங்கே பேசிய கனம் உறுப்பினர்களெல்லாம் கருத்து தெரிவித்திருக்கிறார்கள். ஆசிரியர்களுக்கு நல்ல சீருடை வேண்டும் என்பதிலே எல்லோருக்கும் ஒத்த கருத்து இருக்கிற இந்த நேரத்தில் அதை எப்படிச் செய்வது என்று அரசாங்கம் சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். எனக்கு முன்னே பேசிய நண்பர் அவர்கள் கூறியதுபோல் எத்தனையோ வகையிலே ஆசிரியர்களுக்கு நாம் பல சலுகைகளைச் செய்து தந்திருக்கிறோம். இந்தத் துறையிலே, நாம் சொல்லிக் கொடுக்கின்ற கல்வி நல்ல முறையிலே மாணவர்களின்

23rd January 1964] [புலவர் கா. கோவிந்தன்]

உள்ளத்திலே ஏறவேண்டும் என்ற காரணத்தை மனத்திலே வைத் தாவது இந்த வகையில் அரசாங்கம் ஆசிரியர்களுக்குச் சீருடை வழங்குவதற்குப் பண உதவி செய்யவேண்டுமென்று நாங்கள் இங்கே வற்புறுத்த விரும்புகிறோம். முழுத் தொகை இல்லாவிட் டாலுங்கூட, அவைகளுக்கு ஆண்டுதோறும் எவ்வளவு பணம் அரசாங்கம் தரக்கூடும் என்று சொல்லி விட்டால், மேற்கொண்டு ஆகும் தொகையை அவர்களே போட்டுக்கொண்டு, அரசாங்கம் விதிக்கும் முறையிலே சீருடை அமைத்துக்கொள்ளத் தயங்க மாட்டார்கள். ஆக, அந்த முறையிலே அரசாங்கம் கவனம் செலுத்தவேண்டும். எல்லா ஆசிரியர்களுக்கும் இத்தகைய உதவி கொடுப்பது இயலவில்லை என்றால், பஞ்சாயத்து யூனியன் பள்ளி களில் வேலை செய்யும் ஆசிரியர்களுக்குப் பஞ்சாயத்து யூனியனும், மாவட்டக் கழகமும் உதவி செய்யலாம். ஆக, அந்தந்த அமைப்பு கள் அந்தந்தப் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்று அரசாங்கம் ஆணை பிறப்பித்தால் கூடச் சீராக இருக்கும். அந்த வகையில் அரசாங்கம் கவனம் செலுத்தவேண்டும். முதலில் விவாதத்தைத் தொடங்கிவைத்த பெரியவர் சொன்னதுபோல், நாசகங்களுக்கு சீருடை வழங்கும் விஷயத்தில் அரசாங்கம் உதவி செய்து வருகிறது. அந்தத் துறையைக் காட்டிலும் பல நன்மை களைச் செய்துவரும் ஆசிரியர்களுக்குச் சீருடை வழங்கும் திட்டத்தை அரசு நன்றாக சிந்தித்துப் பார்த்து, வரும் நிதி நிலை அறிக்கையிலாவது அதற்கு வழிவகை செய்யவேண்டுமென்று முதல் அமைச்சராகவும், நிதி அமைச்சராகவும், கல்வி அமைச்சராகவும் இருக்கிற பெரியவர் அவர்களைக் கேட்டுக்கொண்டு என்னுடைய உரையை முடிக்கிறேன்.

திரு. ஆர். வி. சுவாமிநாதன் : கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர் களே, ஆசிரியர்களுக்குச் சீருடை இருக்கவேண்டியது மிக முக்கிய மான ஒரு விஷயம் என்றே எனக்குப்படுகிறது. நண்பர் திரு. கலியாணசுந்தரம் அவர்கள் ஆசிரியர்கள் உடையைப்பற்றிய பிரச்சினையைக் கிளப்பினார்கள். அவர் பேசியதற்குப் பிறகு கனம் உறுப்பினர்கள் திரு. செல்வராஜன், புலவர் கோவிந்தன் அவர்களும் பேசினார்கள். ஆசிரியர்களுக்குச் சீருடை இருக்கவேண்டுமென்ற விஷயத்தில் அவர்களுக்கும் எந்தவிதமான ஆட்சேபனையும் இருப்ப தாகத் தெரியவில்லை. புலவர் கோவிந்தன் அவர்கள் கூறியதுபோல, நிர்ப்பந்திப்பதா? அல்லது இஷ்டத்திற்கு விட்டுவிடுவதா? என்பது லேதான் ஆட்சேபணை இருப்பதுபோல் எனக்குத் தெரிகிறது.

நாட்டில் இப்பொழுது உடை விஷயத்தை முக்கியமாகக் கவனிக்க வேண்டும். குறிப்பாக, ஆரம்பப் பள்ளிக்கூடங்களுக்குப் போய்ப் பார்த்தால், மூன்றாவது பாரம் அல்லது உயர்நிலைப்படிப்பு படித்துவிட்டு வந்த பையன் கூட உபாத்தியாயராய்விடுவதால் யார் உபாத்தியாயர் யார் மாணவன் என்று தெரிந்துகொள்ள முடியாது. கிராமங்களில் வந்து பார்க்கவேண்டும். குறிப்பாக, ஆரம்பப்பள்ளி உபாத்தியாயர்களைப் பார்த்தால் அனேக பள்ளிக் கூடங்களில், பையன் மாதிரிதான் வாத்தியார் இருக்கிறான். அதனும், குள்ளமாக இருக்கிறவனைப் பார்த்தால் நிச்சயமாக

[திரு. ஆர். வி. சுவாமிநாதன்] [23rd January 1964]

வாத்தியார் என்று சொல்ல முடியாது. சின்னப் பையனாக, பரியன் போட்டுக்கொண்டுக் கட பள்ளிக்கூடத்திற்கு வந்துவிடுவதால், அந்தப் பையன் வாத்தியார்தான் என்று தெரிந்துகொள்ள முடியாமலிருக்கிறது.

கனம் உதவி சபாநாயகர் : உபாத்தியாயரைக் குறிப்பிடும்போது, 'இருக்கிறான்' என்று சொல்லாமல், 'உபாத்தியாயர் இருக்கிறார்' என்று சொல்வது நலம்.

திரு. ஆர். வி. சுவாமிநாதன் : சிறு பையனாகத்தான் இருக்கிறான். சிறு பையனை எப்படிச் சொல்வது?

நான் படித்த காலத்தில் வாத்தியார் வந்தவுடனே வகுப்பில் உள்ள மாணவர்கள் அத்தனை பேரும் மரியாதையுடனும், பயபக்தியுடனும் இருப்பார்கள். வாத்தியார் என்றால், க்ளோஸ் கோட் போட்டுக்கொண்டு, தலைப்பாகை அணிந்துகொண்டு கம்பீரமாக இருப்பார்கள். தமிழ் வாத்தியார் வந்தார் என்றால் மிகவும் மரியாதை காட்டுவோம். சில பேர் கேலி பண்ணுவார்கள். ஆனால், நாங்கள் மரியாதை செய்வோம். வணங்கக்கூடிய மரியாதை செய்வோம். அப்பேர்ப்பட்ட நிலை அப்பொழுது இருந்தது. ஆகவே, வாத்தியார்களுக்கு உடை நன்றாக இருக்க வேண்டியது அவசியம். உடையைப் பார்த்தே ஓரளவு மரியாதை செலுத்தக்கூடிய நிலை எல்லாத் துறைகளிலும் இருப்பதை நாம் பார்த்து வருகிறோம்.

பதனைந்து, இருபது வருஷங்களுக்கு முன்பு ஒரு நாள் திருச்சி ஜங்ஷனில் நான் ரயிலுக்காகக் காத்துக்கொண்டிருந்தேன். நான்கதர் வேட்டி, கதர் ஜிப்பா, கதர்த் துண்டு போட்டுக்கொண்டிருந்தேன். அப்பொழுது அங்கே ஒருவர் பெட்டி படுக்கையுடன் அவசர அவசரமாக நோக்க என்னிடம் வந்து, 'தயவு செய்து இந்தப் பெட்டி படுக்கைகளைப் பார்த்துக்கொள்ளுங்கள், இதோ வந்துவிடுகிறேன்' என்று சொல்லிவிட்டு, அவசர அவசரமாகச் சென்றுவிட்டார். எனக்கு வியப்பாக இருந்தது. அதே ப்ளாட் பாரத்தில் எத்தனையோ பேர்கள் நின்றுகொண்டிருந்தார்கள். பாண்டி, கோட் எல்லாம் போட்டுக்கொண்டிருந்தவர்களும் நின்று கொண்டிருந்தார்கள். அப்படியிருக்க, என்னிடத்தில் வந்து அவருடைய பெட்டியை வைத்துவிட்டு போவானேன் என்று நினைத்துக்கொண்டிருந்த சமயத்தில் அவர் திரும்பவும் வந்து, பெட்டி படுக்கைகளை எடுத்துக் கொண்டார். அப்பொழுது அவரைப் பார்த்து, 'இந்தப் ப்ளாட்பாரத்தில் எத்தனையோ பேர்கள் இருக்க, உங்கள் சாமான்களை என்னிடம் கொடுத்துவிட்டுப் போனீர்களே, என்ன காரணம்?' என்று கேட்டேன். அதற்கு அவர் சொன்னார் 'பெட்டியில் பணம் வைத்திருக்கிறேன். சில முக்கியமான சாமான்களும் இருக்கின்றன. யாரிடம் வைத்துவிட்டுப் போகலாம் என்று யோசித்துப் பார்த்தேன். உங்களைப் பார்த்ததில், நீங்கள் கதர் உடுத்திக்கொண்டிருப்பதைப் பார்த்து, நீங்கள் நல்லவராக இருக்கிறவர் என்று தோன்றவே, உங்களிடம் பொருள்களை வைத்து

23rd January 1964] [திரு. ஆர். வி. சுவாமிநாதன்]

விட்டுச் சென்றேன்' என்று நன்றியுடனும், திருப்தியுடனும் சொல்லிவிட்டுச் சென்றார். உடைக்குத் தனிப்பட்ட மரியாதையும், தனிப்பட்ட லட்சணமும் இருக்கிறது என்பதை அப்பொழுது தான் நான் தெரிந்துகொண்டேன். ஆகவே, உடை விஷயத்தில் கவனம் செலுத்தவேண்டும். ஆசிரியர்களுக்கு மட்டுமல்ல, பொதுவாக, ஒரு நாட்டு மக்கள் நல்ல உடை அணிந்திருக்கவேண்டியது அவசியம்.

நம் நாட்டுக்கு சுதந்திரம் கிடைத்தவுடனே, 1950-ம் வருஷத்திலிருந்தே ஒரு யோசனை இருந்துவருகிறது. அதாவது, 'தேசிய உடை' (நாஷனல் ட்ரெஸ்) வேண்டும் என்பது. தமிழ் நாட்டில் பொதுவாக நான்கு முழம் வேட்டியோ, எட்டு முழ வேட்டியோ கட்டிக்கொண்டு, மேலே ஒரு ஜிப்பா போட்டுக் கொள்ளுகிறோம். வங்காளத்தில் ஒரு விதமாக வேட்டியை உடுத்திக் கொள்ளுகிறார்கள். இப்படி இந்தியா தேசத்தில் பல மாநிலங்களில் பலப்பல விதமான உடை உடுத்திக்கொள்ளும் வழக்கம் இருந்து வருகிறது. என்னுடைய அபிப்பிராயம் என்ன வென்றால், இந்திய தேசத்திலுள்ள மக்களெல்லோரும் ஒரு குறிப்பிட்ட விதத்தில் உடை உடுத்திக்கொள்ளவேண்டும் என்பது. மேற்கத்திய நாடுகளில் கூட, இங்கிலாந்து, ஐரோப்பா போன்ற நாடுகளில் எல்லாம் ஆங்காங்குள்ள சீதோஷண நிலைக்குத் தகுந்தாற் போல் உடை உடுத்திக் கொள்ளுகிறார்கள். ஏறக்குறைய அங்கெல்லாம் ஒரேவித உடை அணிந்துகொள்வதைப் பார்க்கிறோம். பர்மா விலும், இலங்கையிலும், மலேயாவிலும் கூட அவாவர்களுக்கேற்ற உடையை மக்கள் அணிந்துகொள்ளுகிறார்கள். இதையெல்லாம் கவனித்தால், நம் நாட்டுக்கும் ஒரு தேசிய உடை வேண்டும். தேசிய உடையைப் பற்றிய பேச்சு வந்த காலத்தில், ஓரளவு உத்தியோகத்தில் இருக்கிறவர்கள் மட்டும் ஒருவித உடை அணிந்து கொள்ளவேண்டுமென்று முடிவு செய்யப்பட்டது. அதன்படி தான், உத்தியோகத்தில் இருப்பவர்கள் ஒரு பாண்ட், க்ளோஸ் கோட் எல்லாம் போட்டுக்கொள்ளவேண்டும் என்ற முறை இப்பொழுது அனுசரிக்கப்பட்டு வருகிறது. அதுதான் தேசிய உடை என்று நம் நாட்டில் இருந்து வருகிறது. அதையும் வற்புறுத்துவதில்லை. இப்படிப்பட்ட உடை இருக்கவேண்டுமென்று அரசாங்கம் ஒரு சாதாரண இன்ஸ்ட்ரக்ஷன் போல் பிறப்பித்தார்கள். அது ஒரு வழிகாட்டியாக இருந்து வருகிறது.

நம் நாடு சுதந்திரம் பெற்றபின் நாம் பல் ஐந்தாண்டுத் திட்டங்களைப் போட்டு நிறைவேற்றிக்கொண்டு வருவதன்மூலம் நம் நாடு படிப்படியாக முன்னேறிக்கொண்டுவருகிறது. தேசம் நல்ல முறையில் அபிவிருத்தி அடைந்துகொண்டிருக்கிறது. அதேபோல், உடையிலும் முன்னேற்றம் வரவேண்டும். சுறிப்பாக, கனம் சட்ட சபை அங்கத்தினர்கள் மற்றவர்களுக்கு வழிகாட்டியாக இருக்க வேண்டும். அப்பொழுதுதான் அவர்களைப் பார்த்து மக்கள் பின்பற்றக் கூடும். உபாத்தியாயர்கள் எப்படி நடந்துகொள்கிறார்கள், எப்படி உடை அணிந்து கொள்ளுகிறார்கள் என்பதையெல்லாம் பார்த்துத் தான், மாணவர்கள் அவரைப் பின்பற்ற முயற்சி செய்கிறார்கள்.

[திரு. ஆர். வி. சுவாமிநாதன்] [23rd January 1964]

மக்களுக்கு வழிகாட்டியாக இருக்கக்கூடிய வகையில் சட்ட சபை அங்கத்தினர்கள் முதலில் சீருடை அணிந்து கொள்ளவேண்டும். இதே சட்டசபையில் நாம் பார்க்கிறோம்—நம்மில் பலர் பலவிதமான உடைகளை அணிந்துகொண்டிருக்கிறோம். சட்டசபை அங்கத்தினர்களுக்கென்று இப்பொழுது ஒரே விதமான உடை என்று நிர்ணயம் செய்யப்படாமலிருக்கிறது. இலங்கையில் பார்லிமெண்டு அங்கத்தினர்களுக்கு என்று தனிப்பட்ட உடை நிர்ணயம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அங்கு ஒரு அங்கத்தினர் புஷ் கோட் போட்டுக் கொண்டு வந்துவிட்டார். அப்பொழுது உடனே ஒழுங்குப் பிரச்சனையை எழுப்பினார்கள். சபாநாயகர் முடிவு சொல்லும்போது, 'புஷ் கோட் போட்டுக்கொண்டு சபைக்குள் வந்தது சரியானது அல்ல' என்று சொல்லிவிட்டார். இலங்கை பார்லிமென்டில் தேசிய உடையில் வரவேண்டும். அல்லது, பாண்ட், கோட், டை அணிந்துகொண்டு வரவேண்டும். வேஷ்டி ஜிப்பா மட்டும் போட்டுக் கொண்டு வரக்கூடாது. மேலே ஒரு துண்டும், ஆறு முழத்தில் போட்டுக்கொண்டு வரவேண்டும். ஆனால், நம்முடைய சட்ட சபையில் சட்டை இல்லாமல் கூட வரலாம். (சிரிப்பு) அந்த நண்பர் இங்கு இல்லாதபோது நான் ஒன்றும் குறிப்பிடவேண்டாம் என்பதற்காக மேலே செல்கிறேன். என்னைப் பொறுத்தவரையில் நான் சொல்கிறேன், தமிழ்நாட்டினர் அணிந்துகொள்ளக்கூடிய உடை மிகவும் நல்ல உடையாக இருக்கிறது. நம்முடைய சீதோஷ்ண நிலைக்கு ஒத்ததாக இருக்கிறது. மற்ற மாகாணத்தவர்களும் இந்த உடையை விரும்புகிறார்கள். பஞ்சாப்பில் உள்ளவர்கள் வெளியிலே வரும்போது பாண்ட் போட்டுக்கொண்டாலும் வீட்டிலே இருக்கும் போது நம்மைப் போல் எட்டு முழ வேட்டியை மடித்துக் கட்டிக் கொள்ளுகிறார்கள். இந்த உடை மிகவும் சௌகரியமாக இருக்குமென்று சொல்லுகிறார்கள். நம் நாட்டுக்கு என்ன உடை இருந்தால் நன்றாக இருக்கும் என்று என்னைக் கேட்டால், நம்முடைய எதிர்க் கட்சித் தலைவர் அவர்கள் உடுத்திக்கொண்டிருப்பதுபோல, வேட்டியும், ஜிப்பாவும், மேலே ஒரு அங்கவஸ்திரமும் போட்டுக் கொண்டு வரலாம் என்று நிர்ணயித்துவிட்டால் அதை நான் ஏற்றுக்கொள்வேன். சட்டசபை அங்கத்தினர்கள் எல்லோரும் கட்சிப் பாகுபாடு இல்லாமல், தனியாகக் கூடி, எம்மாதிரியான உடை உடுத்திக்கொண்டு சட்டசபைக்கு வரவேண்டும் என்பதை நிர்ணயித்துவிடுவது நலம். நிர்ப்பந்தம் வேண்டாம் என்று வைத்துக்கொண்டாலும், உடையை நிர்ணயித்துவிட்டால் நல்ல மாறுதலாக இருக்கும். சட்டசபை அங்கத்தினர்களைப் பார்த்து, வெளியே உள்ளவர்களும் இப்படிப்பட்ட உடை அணிந்துகொண்டு வருகிறவர்களைப் பார்த்து மேலும் மரியாதை கொள்ளக்கூடிய நிலை ஏற்பட்டு, நல்ல அபிப்பிராயமும் ஏற்படும் என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம். பள்ளிக்கூடங்களில் ஆசிரியர்கள் நல்ல சீருடை அணிந்துவரவேண்டும் என்று சொல்வதை நான் ஒத்துக்கொள்கிறேன். நிர்ப்பந்தம் வேண்டாம் என்று சொல்கிறார்கள். நிர்ப்பந்தம் பண்ணவேண்டுமென்று விரும்புகின்றவன் நான். அந்த அதிகாரம் எனக்குத் தந்தால், நிச்சயமாக உபாத்தியாயர்களுக்கு . . .

திரு. மீ. கலியாணசுந்தரம் : வராது. (சிரிப்பு).

23rd January 1964]

திரு. ஆர். வி. சுவாமிநாதன் : வராமலிருந்தாலே சந்தோஷம். உபாத்தியாயர்களுக்கு ஒரேவிதமான உடை நிர்ணயம் செய்து, அதைத்தான் பள்ளிக்கூடத்திற்கு உடுத்துக்கொண்டு வரவேண்டுமென்று நிச்சயமாக உத்தரவு போடப்படவேண்டும். ஆகவே உடை ஒரு மதிப்பைத்தான் கொடுக்கும். அதை நான் ஒப்புக்கொள்கிறேன். புலவர் கோவிந்தன் சொன்னார்கள், அதற்காக ஒரு அலவன்ஸ் கொடுக்கப்படவேண்டும் என்று எனக்கு எனக்கு அதிகாரம் இருந்தால் நிச்சயமாக அதைக் கட்டாயமாகக் கொண்டு வருவேன். மேலும் அதற்காக ஒரு அலவன்ஸும் கொடுக்கப்படவேண்டும் என்று செய்வேன். காரணம் கட்டாயமாகக் கொண்டுவரப்படுகிறபோது அதனால் ஏழை ஆசிரியர்கள் பாதிக்கப்படாமல் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டிய பொறுப்பு நமக்கு இருக்கிறது. ஆகவே இதுபற்றி கனம் நிதி அமைச்சர், கல்வி அமைச்சர் பரிசீலனை செய்யவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு இந்தத் தீர்மானத்திற்கு அவசியமில்லையென்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன் : கனம் துணைத் தலைவர் அவர்களே, ஆசிரியர்களுக்குச் சீருடை வழங்குவது பற்றிய இந்த விஷயத்தில் சில கருத்துக்களைக் கூற விரும்புகிறேன். ஆசிரியர்களுக்குச் சீருடை வேண்டுமா, வேண்டாமா என்பது ஒரு பிரச்சனை. அந்தச் சீருடையினால் கஷ்டங்கள் ஏற்படுமா, இல்லையா என்பது ஒரு பிரச்சினை. அந்தக் கஷ்டங்களை ஆசிரியர்களே போக்கிக் கொள்ள வேண்டுமா, அல்லது அரசினர் முன்வந்து போக்கவேண்டுமா என்பது ஒரு பிரச்சினை.

ஆசிரியர்களுக்கு சீருடை அவசியமா, இல்லையா என்ற பிரச்சினையை முகவில் எடுத்துக் கொண்டால் சீருடை அமைப்பு இருக்க வேண்டும் என்பதில் இந்த மன்றத்தில் இருக்கிற யாருக்கும் கருத்து வேறுபாடு இல்லையென்று நான் கருதுகிறேன். ஆசிரியர்களுக்கு சீருடை வேண்டுமென்ற இன்றியமையாத தன்மையை அத்தனைபேரும் உணருகிறார்கள். சீருடையை வற்புறுத்துவதன் காரணமாக ஆசிரியர்களுக்கு உடனடியாக கஷ்டம், தொல்லைகள் ஏற்படுகின்றனவா என்று கேட்டால் ஏற்படுகின்றன என்பது உண்மைதான். அந்தக் கஷ்டங்களை ஆசிரியர்களே போக்கிக் கொண்டு அந்தச் சீருடையைப் பெறுவதா? அல்லது அரசினருடைய உதவியின்பேரில் பெறுவதா? என்றால் அரசினர் உதவி அவசியம் என்றுதான் பலர் கருதாக் கூடும்.

இன்றைக்கு ஆசிரியர்களிடத்தில் சீருடை அமைப்பு இல்லாததனால் ஏற்படுகிற கஷ்டத்தையும். அவர்களுக்கே ஏற்படுகிற அவமதிப்பையும் பலர் எடுத்துச் சொன்னார்கள். “ஆடையிலல்லா மனிதன் அரை மனிதன்” என்கிற பழமொழி நீண்டகாலமாக இருந்து வருகிறது. நல்ல ஆடை இருந்தால் அதற்கு ஒரு தனி மதிப்பு தான். எல்லோரும் மனிதர்கள் தான் என்றாலும் நல்ல ஆடை உள்ள மனிதனுக்கு சமுதாயத்தில் ஒரு மதிப்பு இருக்கத்தான் செய்கிறது என்பதை எல்லோரும் ஒப்புக் கொள்வார்கள். “மேலாடையின்றி” என்ற மூதுரை நீண்ட நெடுங்காலமாக இருந்து வருகிறது. அப்படி ஆடை, மனிதனை அளவு

[திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன்] [23rd January 1964]

எடுத்துத் தருகிறது. நீதிபதிகளுக்கு, போலீஸ்காரர்களுக்கு, தரைப்படியினருக்கு, கப்பல் படையினருக்கு என்று தனித்தனியாக உடை இருப்பதினால் அவர்களை வேறு பிரித்து அறிவது வசதியாகவே இருக்கிறது. அந்த வகையில் ஆசிரியர்களுக்குத் தனியாக சீருடை இருந்தால் நன்றாக இருக்கும். அவர்களுடைய மதிப்பை அது உயர்த்த கூடிய வகையிலும் அமையும்.

மாணவ மாணவிகளுக்கு என்று சீருடை அமைக்கப்பட்ட பிறகு அது நன்றாகத்தான் இருக்கிறது. பொதுமக்களும் அதை உணருகிறார்கள். காள்வென்ட் பள்ளிகளில் நீண்டகாலமாக இந்தச் சீருடைத் திட்டம் இருந்து வந்திருக்கிறது. ஆசிரியர்களுக்கும் கூட அவர்கள் ஒரு தனி உடை கொடுக்கிறார்கள். அதனால் மாணவர்களையும், ஆசிரியர்களையும் சலபமாக வேறுபிரித்து அறிய முடிகிறது. எனக்கு முன்னால் பேசிய உறுப்பினர் மாணவர்களுக்கும் ஆசிரியர்களுக்கும் வேறுபாடு அறிந்து கொள்ள முடியாத நிலை மட்டும் அல்ல, சில சமயங்களில் அவமரியாதை ஏற்பட்டு விடுகிறது என்று சொன்னார்கள். சில இடங்களில் கடைநிலை ஊழியர்களை ஆசிரியர் என்றும். ஆசிரியரை அந்த நிலையிலும் கட்டி மதித்துவிடக்கூடிய நிலை, சீருடை இல்லாததனால் ஏற்படுகிறது. எனவே ஆசிரியர்களுக்கு சீருடை இன்றியமையாதது என்பதை எல்லோருமே ஒப்புக்கொள்கிறோம். ரயில்வேக்களில் டி.டி.ஆர்., ஸ்டேஷன் மாஸ்டர் என்று தனித்தனியாக வேறு பிரித்து அறிவதற்கு ஏற்றபடி உடை அளிக்கிறார்கள். பள்ளி ஆசிரியர்களுக்குச் சம்பளம் அதிகமில்லை. ஆகவே அரசாங்கமே அவர்களுக்கு சீருடை வழங்க அலவன்சும் கொடுக்கலாம். அப்படி கொடுத்தாலும் பரவாயில்லை. ஆசிரியர்களுக்கு சீருடை வழங்குவது இன்றியமையாதது. இன்றையதினம் நம்முடைய அரசாங்க அதிகாரிகளில் கூட யார் செக்ரடரி, யார் டெபுடி செக்ரடரி என்று உடையைப் பார்த்தவுடன் அறிந்து கொள்ள முடியவில்லை. இங்கு சீருடை அமைப்பு இருந்தால் நல்லது. அப்பறம் சட்டமன்ற உறுப்பினர்களிடத்தில் ஓர் அமைப்பு சட்டமன்றத்திற்கு வரும்போது இருந்தால் நல்லது. பொதுவாக இன்றைக்கு ஆசிரியர்களை எடுத்துக்கொண்டால் சமுதாயத்தில் அவர்களுடைய மதிப்பை நாம் உயர்த்தியாகவேண்டும். அதற்கு இந்தச் சீருடை இன்றியமையாததாகவும் இருக்கக்கூடும். ஊட்டியில் ஒரு பள்ளியில் ஆசிரியர்கள் எல்லோரும் கருப்பு கவுன் போட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள். உடையைப் பார்த்தவுடனேயே அந்த ஆசிரியர்களிடத்தில் ஒரு மதிப்பு உண்டாகிறது என்பது உண்மை தான். ஆகவே ஆசிரியர்களுக்கு சீருடை அமைப்பை ஏற்படுத்தி, அதனால் ஏற்படும் கஷ்டத்தை ஆசிரியர்களே சமாளித்துக்கொள்ளட்டும் என்று விடாதவாறு போலீஸ் போன்ற துறையினருக்குக் கொடுப்பதுபோல் இவர்களுக்கு ஒரு உடை அலவன்சு வழங்கவும் ஏற்பாடு செய்யத்தக்க வகையில் நமது கல்வி அமைச்சர்—அவரே நிதி அமைச்சராகவும் இருக்கிறார்—அவரே முதல் அமைச்சர்—ஆகையினால் அவர் இவ்விஷயத்தில் கவனம் செலுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு முடித்துக்கொள்கிறேன்.

23rd January 1964]

* கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம்: கனம் துணைத் தலைவர் 12-00 noon.
 அவர்களே, கனம் உறுப்பினர் திரு. கலியாணசுந்தரம் அவர்கள் கிளப்பிய பிரச்சினை ஆசிரியர்கள் சீருடை அணியவேண்டுமென்று கட்டாயப்படுத்தப்படுகிறார்கள் என்பதாகும். ஆசிரியர்கள் சீருடை அணிய வேண்டுமென்பதைப்பற்றி அவர்கள்கூட மறுக்கவில்லை என்றுதான் நினைக்கிறேன். மற்ற கனம் உறுப்பினர்களும், எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்களும் சீருடை அணிவதன் அவசியத்தைப் பற்றிக் கூறினார்கள். புலவர் கோவிந்தன் அவர்கள், சீருடையின் அவசியத்தைப்பற்றி எடுத்துக் கூறினார்கள். திரு. சுவாமிநாதன் அவர்கள் அதைப் பற்றி வற்புறுத்திக் கூறினார்கள். ஆசிரியர்கள் ஒரே மாதிரி ஆடையணிவது நலம் தான். ஆனால் மற்றொரு பிரச்சினையையும் மனத்தில் கொள்ளவேண்டும். ஒரே மாதிரி ஆடையை நிர்ணயித்து அதனை ஆசிரியர்கள் அணிய வேண்டுமென்பது ஒரு விஷயம். மற்றொன்று 'மசன்ட் டிரஸ்' அணிகிறார்களா, இல்லையா என்பது. ஒரே மாதிரி ஆடை அணியாவிட்டாலும் பார்ப்பதற்கு ஒப்புக்கொள்ளக் கூடிய ஆடை அணிய வேண்டும். ஆசிரியர்களுக்குச் சீருடை என்று நிர்ணயிக்கவில்லை என்ற காரணத்திற்காக எந்த ஆடையை வேண்டுமென்றாலும் அணியலாம் என்று வெறும் பணியனைப் போட்டுக் கொண்டோ, வெறும் வேட்டியை மட்டும் உடுத்திக் கொண்டு மேலே ஒன்றும் ஆடையில்லாமல் இருக்கக்கூடாது. பண்டைக் காலத்தில், கனம் சுவாமிநாதன் அவர்கள் கூறியது போல நிர்ப்பந்தம் இல்லாமலே ஆசிரியர்கள் ஒரு குறிப்பிட்ட ஆடையை அணிந்து வந்தார்கள். அந்த முறையில் ஆசிரியர்கள் நிர்ப்பந்தம் இல்லாமலே குறிப்பிட்ட நல்ல ஆடையை அணிய முன்வரவேண்டும். ஆடைக்கு அலவன்சு கொடுக்கவில்லை என்று சொல்லி ஆசிரியர்கள் அரை வேட்டியோடு வருகிறோம், கோவணண்டியாக வருகிறோம் அல்லது நிர்வாணமாகவே வருகிறோம் என்று சொன்னால் அது முறையான போக்கா? அந்தப் போக்கை நான் ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது; கனம் உறுப்பினர்களும் ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டார்கள். பண்டைக் காலத்திலே கோட்டு தலைப்பாகை எல்லாம் இருந்தது. கொஞ்சம் ஆங்கிலம் படித்து நாகரிகம் வந்தபிறகு நிஜார் போட்டுக் கொண்டு வந்தார்கள். அதற்குப் பிறகு தேசிய உடை வேட்டி, ஒரு ஷர்ட் அல்லது ஜிப்பா அணிந்தால் போதும் என்ற நிலை ஏற்பட்டது. ஆசிரியர்கள் ஷர்ட் அல்லது ஜிப்பா போட்டுக் கொண்டால் கூட அதிலே ஆட்சேபணை இல்லை. அதற்கும் குறைவாக இருந்தால் வற்புறுத்தக்கூடாது என்று சொன்னால் என்ன அர்த்தம்? குறைந்த பட்ச உடை அணியத் தவறி விட்டால் அதை வற்புறுத்த வேண்டாமா? கனம் அங்கத்தினர்கள் அதை மறுக்கமாட்டார்கள் என்று நினைக்கிறேன். ஆசிரியர்கள் பள்ளிக்கூடத்திற்கு வரும் போது மசென்ட் டிரஸ் அணிந்து கொண்டு வரவேண்டும். அந்த அளவுக்குக் கூட உடை அணியாமல் வருகிறவர்கள் இருக்கிறார்கள். அதை அனுமதிக்க முடியாது. இன்று மாணவ மாணவிகள் சீருடை அணிகிறார்கள். அதே போன்று ஆசிரியர்களும் சீருடை அணியவேண்டுமென்று எதிர்பார்ப்பது தவறல்ல. மாணவ மாணவிகள் கூட எல்லாப் பள்ளிகளிலும் சீருடை அணியவில்லை. அதற்காக அரசாங்கமும் எந்தவித உதவியும் அளிப்பது இல்லை.

[திரு. எம். பக்தவத்சலம்] [23rd January 1964]

அதற்காக மக்கள் முன்வந்து உதவி அளிக்கிறார்கள். அந்த வகையில் தமிழ்நாட்டில் 39 லட்சம் ரூபாய் வரை நன்கொடை அளிக்கப் பட்டிருக்கிறது. அப்போதைக்கப்போது சிலர் உதவி அளிக்க முன் வருகிறார்கள்; தர்மம் செய்கிறார்கள். அந்த உதவி ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டு வருகிறது. மாணவ மாணவிகள் சீருடை அணியும்போது ஆசிரியர்களும் அணியலாம் என்ற எண்ணம் நல்ல எண்ணம் தான். ஆனால் ஆசிரியர்கள் சீருடை அணியவேண்டுமென்று வற்புறுத்தப்படுகிறார்கள் என்பது சரியல்ல. அவ்வாறு வற்புறுத்தல் இருக்கக்கூடாது என்பதை நான் ஒப்புக் கொள்கிறேன்; ஆனால் வற்புத்தல் இருக்கிறது என்பதை ஒப்புக் கொள்ள மாட்டேன். அதிகாரிகள் தொந்தரவு செய்கிறார்கள் என்று சொல்வதெல்லாம் மிகைப்படுத்திக் கூறுவதாகும். அவ்வாறு மிகைப்படுத்திக் கூறுவது சிலருடைய சபாவமாக இருக்கிறது. கனம் அங்கத்தினர் அவர்கள்கூட பொடி வைத்துப் பேசினார்கள். ஆசிரியர்கள் அதிருப்தியுடன் இருக்கிறார்கள் என்று கூறினார்கள். எங்கே அதிருப்தி இருக்கிறது? கனம் அங்கத்தினர் அவர்களுடைய உள்ளத்தில் வேண்டுமென்றால் அதிருப்தி இருக்கலாம். கனம் அங்கத்தினர் அவர்களை விட எனக்குக் கொஞ்ச நாட்களாக ஆசிரியர்களுடன் அதிகத் தொடர்பு இருந்து வருகிறது. அவர்களுடைய மனோபாவத்தைப் புரிந்து கொள்ளும் ஆற்றல் எனக்கு இருக்கிறது. ஏதோ வீட்டுத் தொல்லை இருக்கலாம், சம்சாரத் தொல்லை இருக்கலாம். ஆசிரியர்கள் என்ற காரணத்தால் அதிருப்தி இருக்கிறது என்று சுட்டிக் காட்டுவது, பொடி வைத்துப் பேசுவதை நான் ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது என்று கூற விரும்புகிறேன். ஆசிரியர்கள் மிக்க மகிழ்ச்சியோடு, மிகுந்த உற்சாகத்தோடு தங்கள் பணியைச் செய்து வருகிறார்கள். எனவே, ஆசிரியர்கள் சீருடை அணியவேண்டுமென்று வற்புறுத்தப்படவில்லை. மறைமுகமாகக்கூட வற்புறுத்தக்கூடாது என்று இப்போதும் சொல்கிறேன். அவர்களுடைய சீருடைக் காக அரசாங்கம் ஏதாவது அலவன்ஸ் கொடுக்கலாம்; அதிலே தப்பு இல்லை. நியாயந்தான். அரசாங்கம் கல்வி இனங்களில் எவ்வளவோ செலவழித்துக் கொண்டிருக்கிறது. அந்தச் செலவு அதிகரித்துக் கொண்டே போகிறது. நிதியமைச்சராகவும் இருக்கிற காரணத்தால் அதை நான் நன்றாக உணர முடிகிறது. கல்விக்காக ஆகும் செலவைத் தயங்காமல் சமாளித்து வருகிறோம். இருப்பினும் அதற்கும் ஒரு வரம்பு இருக்கிறது. இந்த மாதிரி யோசனைகள் நல்ல யோசனைகள்தான் என்றாலும் இப்போது அரசாங்கம் இதனை ஏற்றுக் கொள்ள முடியாததற்காக வருந்துகிறேன். ஆசிரியர்கள் தாங்களாகவே ஒரு குறிப்பிட்ட உடை, சீருடை அணிந்து வந்தால் நாம் அதைப் பாராட்ட வேண்டும். சீருடை அணியவேண்டுமென்ற வற்புறுத்தல் கூடாது. ஆனாலும் எப்படி மாணவ மாணவிகளுக்குச் சீருடை வழங்கப் பொது மக்கள் முன்வருகிறார்களோ அதே போன்று ஆசிரியர்களுக்கும் சீருடை வழங்குவது ரொம்ப நலம். அதற்கும் பொதுமக்கள் வழிகாட்ட வேண்டுமென்று கூறி என்னுடைய வார்த்தைகளை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

23rd January 1964]

(2) COMPULSORY PROCUREMENT OF PADDY AND RICE IN THANJAVUR DISTRICT.

Mr. SPEAKER: The hon. member Sri M. D. Thiagaraja Pillai will raise a discussion regarding fixing the rates of compulsory procurement of paddy and rice from millers and dealers in Thanjavur district.

திரு. எம். டி. தியாகராஜ பிள்ளை: கனம் உப அக்ஸிராசனாதிபதி அவர்களே, இப்போது நம் மாநிலத்தில் அரிசி கொள்முதல் செய்வதற்குக் கட்டாயமாக ஒரு சட்டம் கொண்டு வந்திருக்கிறோம். அது மிகவும் அவசியந்தான். அதை வரவேற்றுப் பாராட்டுகிறேன். சென்ற தடவை தஞ்சை ஜில்லாவில் கூட நவம்பர்-டிசம்பர் மாதங்களில் அரிசியே இல்லாத காரணத்தால் அன்றாடம் வேலை செய்கிற ஏழை மக்கள் நெல் வாங்கித்தான் சாப்பிட வேண்டியிருந்தது. நெல்லையெல்லாம் வெளிமாநிலங்களுக்குக் கொண்டு செல்லும் காரணத்தால் கிராம மக்களுக்கு நியாயமான விலைக்கு, குறைந்த விலைக்கு அரிசி நெல் கிடைக்காமல் இருக்கிறது. ஆகவே, அரிசியைக் கொள்முதல் செய்து அதிகமான நியாய விலைக்கடைகளைத் திறந்து விநியோகம் செய்தால்தான் ஏழை மக்களுக்கு நியாயமான விலையில் கிடைக்க முடியும். அந்த முறையில் அரசாங்கம் ஜனவரி மாதம் 8-ம் தேதி பிறப்பித்த உத்தரவுப்படி கொள்முதல் செய்யப்படுகிறது. அந்த உத்தரவில் விலை பற்றியெல்லாம் விவரமாகத் தெரியவில்லை. இன்றையதினம் பேப்பரில் ஒரு பிரஸ் நோட் வந்திருக்கிறது. அதன் காரணமாக விவசாயிகளும் மிராசதாரர்களும் நியாயமான விலையைத் தெரிந்து கொள்ள ஏதுவாக இருக்கிறது.

தஞ்சை ஜில்லாவில் 20 சதவிகிதம் கொள்முதல் செய்யவேண்டுமென்று உத்தரவு இருக்கிறது. அங்கு அதிகப்படியாக உற்பத்தி செய்யப்படுவதால் அப்படிச் செய்திருப்பது நியாயமே. ஆனால் துரதிர்ஷ்டவசமாக அங்கு விடாத மழை காரணமாக சாவியாகி விட்டது. 15 மேனி, 18 மேனி கண்டது இப்போது பத்து மேனி தான் காண்கிறது. சில மாதங்களுக்கு முன்னர் அங்கு விளைச்சல் அதிகமாக இல்லை என்று அதிகாரிகளும், அமைச்சரும் தெரிவித்தார்கள். இத்தடவை கூட நாங்கள் எதிர்பார்த்த அளவு வராது மழை காரணமாக உற்பத்தி குறைந்து விட்டது. பதிர் ஆகி மேனி குறைந்துவிட்டது. இந்நிலையில் 58 கிலோ கொண்ட மூட்டையை 21, 22 ரூபாய்க்கு இருந்ததை இப்போது 18 ரூபாய்க்கு கேட்கிறார்கள். அங்கோ, மகசூலும் குறைந்துவிட்டது, சாவியாகவும் விட்டது. ஆகவே நல்லவிலை கிடைக்காமல் அங்குள்ள விவசாயிகள் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். ஆகவேதான் நான் இப்பிரேரணையை அரசாங்கத்தின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வந்திருக்கிறேன். ஆக, 22 ரூபாய் என்று விற்பதை 20 ரூபாய் மூட்டைக்கு என்று வைத்தாலாவது விவசாயிகள் சந்தோஷத்துடன் கொடுப்பார்கள். நெல் உற்பத்தி செய்கிறவர்கள் அதை விற்பதுதான் மற்ற பொருள்களை வாங்க வேண்டியிருக்கிறது. மற்ற பொருள்களின் விலை ஏறி இருப்பதைப் போன்று நெல்லின் விலை ஏறவில்லை. அதோடு உற்பத்தியும் குறைந்திருக்கிறது. ஆகவே இந்நிலையில் இப்போதுள்ள

[திரு. எம். டி. தியாகராஜ பிள்ளை] [23rd January 1964]

விலையில் கொள்முதல் செய்தால் அங்குள்ள விவசாயிகள் மிகவும் பாதிக்கப்படுவார்கள். பெங்கால் போன்ற இடங்களில் அதிக விலை கொடுத்திருக்கிறார்கள் என்று அறிகிறேன். அமைச்சர் அவர்கள் தஞ்சை மகாநாட்டிற்கு வந்திருந்தபோது பிராசுதாரர்களும், விவசாயிகளும் இதுபற்றி அவர்களிடம் எடுத்துக் கூறியிருக்கிறார்கள். ஆகவே நெல் விலையை அதிகப்படுத்திக் கொடுக்க வேண்டுமென்று நான் அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். மேலும் நான் கூற விரும்புவது, நெல்லாக கொள்முதல் செய்தால் வசதியாக இருக்கும். அரிசியை வாங்கி ஸ்டாக் செய்வதை விட நெல்லாக வாங்கி ஸ்டாக் செய்து பின்னர் கொடுத்தால் அது கெட்டுப் போகாதிருக்கும். அனுபவம் உள்ள கொள்முதல் அதிகாரிகளை அங்கு இரண்டு மாதங்கள் அனுப்பி வைத்தால் அவர்கள் அங்குள்ள நிலையை அறிந்து காரியங்களைச் செய்ய முடியும். இப்போது தஞ்சை ஜில்லா முழுவதும் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இது சம்பந்தமாக அநேக மனுக்கள் அரசாங்கத்தின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வரப்படுவதற்காக இருக்கின்றன. குறுவை மகசூல் குறைந்திருக்கிறது. மூட்டை 52 ரூபாய்க்கு வாங்கும் அளவில் விலை உயர்ந்து விட்டது. பத்து டன் கொடுக்கவேண்டுமென்று தெரிவித்திருந்தார்கள். சில மில் சொந்தக்காரர்கள் கொடுத்தார்களே தவிர மற்றவர்கள் கொடுக்கவில்லை. அரசாங்க உத்தரவைக் காட்டி குறைந்த விலைக்கு கொள்முதல் செய்து அதிக விலைக்கு அவர்கள் விற்று விட்டார்கள். ஆகவே விலையையும் அதிகரித்து, அதோடு நெல்லாகவும் கொள்முதல் செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். ஒரு சிலர்தான் வசதி உடையவர்களாக இருக்கிறார்களே தவிர மற்றவர்கள் நெல்லை விற்றுத்தான் பிற பொருள்கள் வாங்க வேண்டியிருக்கிறது. கூட்டுறவு சங்கங்கள் மூலம் பணம் கிடைக்க தாமதம் ஏற்படுகிறது. இன்று அநேக கோடவுன்ஸ் கூட்டப்பட்டிருக்கின்றன. அங்கு கொள்முதல் செய்து வைக்க வசதி இருக்கிறது. மத்திய பாங்க்ஸ் பணம் கொடுத்து, நெல்லாக கொள்முதல் செய்து வைத்தால் நியாயமான லாபத்தை கூட்டுறவு சங்கங்களுக்குக் கொடுத்துவிட்டு அரசாங்கமே நேரடியாக எடுத்துக் கொள்ள வசதியாக இருக்கும். மில் சொந்தக்காரர்களும் தங்களுக்கும் பல கஷ்டங்கள் இருக்கின்றன என்று சொல்பவர்கள். அவர்களும் விஷயத்தைத் தெரிந்து கொள்ளாமல் கஷ்டப்படுகிறார்கள். ஆகவே எல்லாவற்றையும் கவனித்து தக்க ஏற்பாடுகள் செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

திரு. எம். தண்டாயுதபாணி: சட்டமன்ற உப தலைவர் அவர்களே, இப்போது நம் அரசாங்கம் நிர்ணயித்திருக்கும் இந்தக் கொள்முதல் திட்ட அடிப்படையில் குறிப்பாக விவசாயிகளுக்கு ஏற்பட்டிருக்கிற மிகுந்த சிரமத்தை நான் இங்கு கூறிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். குறிப்பாக கொள்முதல் செய்கிற இந்த அரிசி நம் மாநிலத்திலேயே விலைக்கு வாங்கி உண்ணுகிறவர்களுக்கு அதிகமான விலையில் விற்கிற காலத்தில் இதை விநியோகிப்பதற்காக நாம் கொள்முதல் செய்கிறோம் என்பதை நாம் உணர்ந்தபோதிலும் அப்படித் கொள்முதல் செய்வதற்கு நாம்

23rd January 1964] [திரு. எம். தண்டாயுதபாணி]

பிறப்பித்திருக்கிற இந்த உத்தரவு எந்தளவு விவசாயிகளைப் பாதிக்கிறது என்பதையும், சர்க்கார் நிர்ணயித்திருக்கும் இந்த விலை எவ்வளவு குறைவாக இருக்கிறது என்பதையும் இந்த சந்தர்ப்பத்தில் நான் எடுத்துக் கூற ஆசைப்படுகிறேன். குறிப்பாக ஒரு லட்சம் டன் அரிசி நம் ராஜ்யத்தில் கொள்முதல் செய்யவேண்டுமென்று திட்டமிட்டிருந்தபோதிலும் இதை பல முறையிலே கொள்முதல் செய்யலாம். இப்போது கொள்முதல் செய்யவேண்டுமென்று உத்தரவு பிறப்பிக்கப்பட்டிருக்கும் இந்த முறையை பின்பற்றினால் விவசாயிகளுக்கு நல்ல விலை கிடைக்க வசதியில்லை என்று பன்முறை இங்கு எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறேன். சர்க்கார் நிர்ணயித்திருக்கிற விலை 43 பட்டனம் படி கொண்ட ஒரு நெல் மூட்டை சாக்கு நீங்கலாக 17 ரூபாய் 30 காசு என்று நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இப்படி விற்கப்பட வேண்டிய நிர்ப்பந்த நிலையில் விவசாயிகள் நிறுத்தப்பட்டிருக்கிறார்கள். சென்ற ஆண்டு பிறப்பித்திருந்த உத்தரவிலாவது ஒரு வழி இருந்தது. குறிப்பாக விவசாயிகள் மார்கட்டிங் சொஸைடியில், அல்லது கூட்டுறவு சங்கங்களில் நெல் மூட்டைகளை அடமானம் வைத்திருந்து ஆறு மாதங்கள் கழிந்து விலை ஏறியிருக்கும்போது நெல்லை விற்பனை கூட்டுறவு சங்கங்களில் வாங்கியிருந்த கடனைத் தீர்க்க வசதியிருந்தது. ஆனால் இப்போது பிறப்பிக்கப்பட்டிருக்கும் உத்தரவில், ரூ. 25-க்கு மேல், ஒரு நெல் வியாபாரியோ அல்லது மில்காரரோ, சர்க்கார் நிர்ணயித்திருக்கும் விலைக்கு மேல் விற்கக் கூடாது என்று வரையறுக்கப்பட்டிருக்கிற காரணத்தினால் கூட்டுறவு சங்கங்களில் அல்லது மார்க்கட்டிங் சொஸைடியில் எவ்வளவு மாதங்கள் தேக்கி வைத்திருந்தாலும் நிச்சயமாக விலை ஏறிக் கிடைப்பதற்கு வழியில்லை என்று கூறிக் கொள்கிறேன். குறிப்பாக, முன்னால் பத்து சதவிகிதம் அரசினருக்குக் கொடுத்து விட்டு, பாக்கி நெல்லை எந்த விலையில் வேண்டுமென்றாலும் மில்காரர்களுக்கோ, வியாபாரிகளுக்கோ விற்பனைக்கொள்ளலாம் என்று இருந்த நிலைமையில்கூட விவசாயிகளிடமிருந்து அதிகமான விலை கொடுத்து யாரும் வாங்க முன் வராத நிலைமையானது இருந்தது என்பதை சென்ற ஆண்டில் நாம் பார்த்தோம், அதற்கு மாறாக இப்போது சர்க்காருக்கு ஒரு குறிப்பிட்ட சதவிகிதத்தை கொடுத்துவிட்டு, மீதியை பிறருக்கு விற்பனைக்கொள்ளலாம் என்றிருந்தால் ஓரளவுக்கு விலை ஏறுவதற்கான வழி அமையும் என்பதை தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

குறிப்பாக, இந்த அளவுக்கு கொள்முதல் செய்யவேண்டும் என்று நிர்ணயித்திருந்தாலும், குறிப்பாக, தஞ்சையில் 20 சதவிகிதம் கொள்முதல் செய்யவேண்டும் என்று நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதற்கான சர்க்கார் உத்தரவு 19-1-1964-ல் வந்தது. ஆனால் 13, 14-ம் தேதிகளில் என்ன விலைக்கு விற்கப்பட்டது என்பதைப் பார்க்கவேண்டும். நாங்கள் சொல்வதை அரசாங்கம் ஏற்றுக்கொள்ளாவிட்டாலும், அரசாங்க உத்தியோகஸ்தர்கள் மூலமாக இந்த விவரங்களைக் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளலாம். இந்த சர்க்கார் உத்தரவு வருவதற்கு முன்னால், 17 ரூபாய்

[திரு. எம். தண்டாயுதபாணி] [23rd January 1964]

75 ந.பை., 18 ரூபாய் என்று இப்போது வாங்கப்படுவது 14-ம் தேதிக்கு முன்னால் 21½ ரூபாய், 20½ ரூபாய் என்று இருந்தது. ஆனால் இப்போது குறைந்த விலையில் மில்காரர்களும், வியாபாரிகளும் கட்டாயப்படுத்தி ஏழை மக்களை நிர்ப்பந்தப்படுத்தக்கூடிய வகையில் இந்தக் கொள்முதல் திட்டம் அமைந்திருக்கிறது. அரிசி வாங்கி சாப்பிடுகின்றவர்களுக்கு சௌகரியம் செய்து கொடுப்பதற்காக அரசாங்கம் என்னென்ன முயற்சிகளை எல்லாம் எடுக்கின்றதோ அதே போன்று, விவசாயிகளுக்கும், தங்களுடைய விவசாயச் செலவுகள் கட்டுப்படியாகக்கூடிய விலையை நிர்ணயிக்க வேண்டும். நெல்லுக்கு விலையை கட்டுப்படுத்துகின்ற இந்த நேரத்தில் மற்ற பொருட்களின் விலைகள் எல்லாம் ஏறிக்கொண்டிருக்கிறது, அதற்கும் நியாயமான விலையை நிர்ணயிப்பதற்கு அரசாங்கம் தக்க நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும். இப்போது சர்க்கார் நிர்ணயித்திருக்கிற விலை மிகவும் குறைவாக இருக்கின்ற காலத்தில் இதை சிறிதளவு உயர்த்துகின்ற முறையில் 48 பட்டணம் படி கொண்ட மூட்டை ஒன்றுக்கு இரண்டு ரூபாய் அதிகமாக கொடுக்கக்கூடிய அளவில், மத்திய சர்க்காரிடத்தில் இந்த இரண்டு ரூபாய் அளவை வாங்கி, விவசாயிகளுக்கு 20 ரூபாய் என்ற அளவிடலாவது விலையை நிர்ணயம் செய்தால், விவசாயிகளுடைய வாழ்க்கை வசதி ஓரளவுக்கு உயரும். அப்போதுதான் நாம் எதிர்பார்க்கின்ற அளவுக்கு விவசாய உற்பத்தி பெருகும் என்பதை குறிப்பிட்டுக்கொள்கிறேன்.

மேலும், எங்கள் தஞ்சை ஜில்லாவில், மதிப்பிற்குரிய தியாக ராஜ பிள்ளை அவர்கள் கூறியதுபோல், இப்போது பருவமழை சரியாக அமையவில்லை. இந்த நிலையில் விவசாயிகள் நெல்லை குறைவான விலைக்குக் கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது. அதோடு இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் உயர்த்திய நிலத்தீர்வையும் அவர்கள் கொடுக்கவேண்டியிருக்கிறது, இவைகளை எல்லாம் இன்னும் இரண்டு மாதங்களில் கொடுக்கவேண்டிய நிலை ஏற்படுகிறது, அதே சமயத்தில் நெல் விலையும் குறைவாக இருக்கிறது. இவைகளை எல்லாம் அரசாங்கம் கவனத்தில் கொண்டு, நியாயமான அளவுக்காவது விவசாயிகள் நல்லமுறையில் வாழ்வதற்கு வழிவகை செய்யவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு முடித்துக் கொள்கிறேன். வணக்கம்.

* திரு. அ. ராகவ ரெட்டி : கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, தானிய விலை கடந்த ஆண்டைவிட, இப்போது புதிதாக சர்க்கார் உத்தரவு போட்ட பிறகு கடந்த ஆண்டு தை மாதத்தில் 20 ரூபாய் 22 ரூபாய் இருந்து வந்தது, இப்போது குறைந்த விலை இருக்கிறது, கூடுதலான விலைக்கு வாங்குவதற்கு ஆள் இல்லாத நிலைமை எங்கள் பகுதியில் இருந்து கொண்டிருக்கிறது. இந்த நிலை சர்க்கார் உத்தரவால்தான் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று எங்கு பார்த்தாலும் குறையாக சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். கிராமங்களிலுள்ள விவசாயிகளை எடுத்துக்கொண்டால், அவர்கள் தான் நகரவாசிகளுக்குத் தேவையான எல்லாப் பொருள்களையும் உற்பத்தி செய்கிறார்கள். அந்தப் பொறுப்பு, கடமை அவர்களுக்கு இருக்கிறது. நம்முடைய

23rd January 1964] [திரு. அ. ராகவ. ரெட்டி]

சர்க்கார் அதை உணராமல் பல உத்தரவுகளை போட்டிருக்கிறார்கள். காய்கறிகளைப் பார்த்தாலும் விலை அதிகமாக இருந்து கொண்டிருக்கிறது. எனக்கு ஒரு வாழைத்தோட்டம் இருக்கிறது. 100 காய் நான்கு ரூபாய், ஐந்து ரூபாய் என்று வாங்கிக்கொண்டு போகிறார்கள். அதை எடுத்துக்கொண்டு போய் அதே கிராமத்தில் ஒரு காய் 10 ந.பை. என்று விற்கிறார்கள். ஒரு பர்லாங் தூரத்தில் போனதும், இரண்டு மடங்காக விற்கிறார்கள். அதே போன்று 20, 23 ரூபாய் கொடுத்து வாங்கிக் கொண்டு வந்து படி ஒரு ரூபாய் என்று புழுங்கல் அரிசி விற்கிறார்கள். நியாய விலை கடை மூலமாக எப்படியோ குறைந்த விலைக்கு விற்கிறார்கள். ஆனால் தனியார்கள் விற்கின்ற கடைகளில் புழுங்கல் அரிசி ஒரு ரூபாய் என்றும், பச்சரிசி, 1 ரூபாய் 6 அணா, அல்லது ஒரு ரூபாய் 8 அணா என்று விற்பனையாகிவிட்டிருக்கிறார்கள். ஆகவே இந்த நிலைமையை மாற்ற வேண்டும், அதற்கு அரசாங்கம் நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும். எப்படியாவது விவசாயிகளுக்கு கட்டுப்படியாகக் கூடிய விலையை நிர்ணயிப்பதற்கு அரசாங்கம் நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும் என்பதைத்தான் கனம் முதல் அமைச்சர் அவர்களிடத்தில் கேட்டுக்கொள்கிறேன். கனம் தலைவர் அவர்கள் இரண்டு நிமிடங்களுக்கு மேல் பேசவேண்டாம் என்று கேட்டுக்கொண்டிருப்பதால் இத்துடன் நிறுத்திக்கொள்கிறேன். வணக்கம்.

திரு. நெ. சா. இராமலிங்கம் : கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, எனக்கு முன்னால் பேசிய அங்கத்தினர்கள் பேசிய கருத்துக்களை ஆதரித்து சில வார்த்தைகள் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். அரசாங்கத்தார் நகரப்பகுதிகளில் வசிக்கின்ற மக்களுக்கு குறைந்த விலையில் அரிசி கொடுக்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன், கிராமங்களில் இருக்கின்ற விவசாயிகளிடத்திலிருந்து லேவி முறையில் நெல்லை கொள்முதல் செய்வதற்கு திட்டமிட்டிருக்கிறார்கள். எப்போதும் விவசாயிகள் மற்றவர்களுக்கு உதவி செய்வார்கள், அது அவர்களுடைய பாரம்பரை வழக்கம். அதை கருத்தில் கொண்டு, விவசாயிகளுக்கு நியாயமான அளவில், கட்டுப்படியான விலையைக் கொடுக்கவேண்டும் என்பது தான் இப்போதுள்ள பிரச்சனை. விவசாயிகளுக்கு அதிகப்படியான அளவு லாபம் கிடைக்க வேண்டும் என்பதோ அல்லது அவர்களுடைய நெல்லுக்கு அதிகப்படியான விலை கிடைக்கவேண்டும் என்பதோ பிரச்சனை அல்ல. அவர்களுக்கு கட்டுப்படியான விலை கிடைக்கவேண்டும் என்பதுதான் பிரச்சனை. இப்போது கொள்முதல் செய்கின்ற திட்டத்தில் மில்காரர்களும், வியாபாரிகளும் தஞ்சை ஜில்லாவில் 20 சதவிகிதமும், மற்ற ஜில்லாக்களில் 15 சதவிகிதமும் வாங்குவது என்று திட்டமிட்டிருக்கிறார்கள். இதில் பல இடையூறுகள் இருக்கின்றன. அரசாங்கத்திற்கு இந்த நிலைமையில் வேண்டிய அளவு நெல் கிடைக்குமா என்பது சந்தேகம்தான். சென்ற ஆண்டு அரசாங்கத்தினுடைய திட்டத்திற்கு பாதி தான் கிடைத்தது. அதே நேரத்தில் மில்காரர்கள் வாங்கி வைத்திருந்ததை அரசாங்கத்திற்குக் கொடுத்தது

[திரு. நெ. சா. இராமலிங்கம்] [23rd January 1964]

போக பாக்கியை அவர்கள், நாங்கள் 17 ரூபாய்க்கு வாங்கியதை 24 ரூபாய் கடைசியில் விற்கிறார்கள். இதைப்பற்றிய புள்ளி விவரம் சர்க்காரிடத்திலே இருக்கிறது. நாங்களும் இதை எடுத்துக்கூறமுடியும். நான் அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொள்வது, விவசாயிகளிடத்திலிருந்து கொள்முதல் செய்யவேண்டுமென்றால், ஐந்து ஏக்கர் நிலமிருக்கிற விவசாயிகளிடமிருந்து இத்தனை மூட்டை நெல் அரசாங்கத்திற்குக் கொடுக்கவேண்டும் என்று சொல்லிவிட்டால், அதை அவர்கள் கொடுத்துவிட தயாராக இருக்கிறார்கள். ஆகவே இத்தனை ஏக்கர் நிலம் இருக்கிறது, நாங்கள் சொல்கின்ற அடிப்படையில் வேண்டிய அளவு நெல் கிடைக்காது என்றால் ஏன் கிடைக்காது என்கின்ற காரணங்களை தெரிவித்தால் நன்றாக இருக்கும், இதற்கான புள்ளிவிவரங்களைக் கொடுக்கும்படி கனம் முதல் அமைச்சர் அவர்களை மன்றாடிக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். ஐந்து ஏக்கர் உள்ளவர்கள் இத்தனை பேர்கள் இருக்கிறார்கள், ஆகவே கிடைக்காது, அல்லது 20 சதவிகிதம் என்று நிர்ணயித்தால் தான் சரியான அளவு கிடைக்கும் என்கின்ற புள்ளிவிவரங்களை அமைச்சர் அவர்கள் பதில் சொல்லும்போது கொடுத்தால், அதற்கு என்ன செய்யவேண்டும் என்பதற்கு எங்களுடைய யோசனைகளை சொல்லுவதற்கு வசதியாக இருக்கும். அதி காரிகளின் கணக்குப்படி வேண்டிய அளவுக்கு நாங்கள் சொல்லுகின்ற அடிப்படையில் கிடைக்காது என்று சொல்லுகிறார்கள். அதை நாங்கள் நம்ப முடியவில்லை. ஆகவே அதற்கான புள்ளிவிவரங்களைக் கொடுக்கவேண்டும் என்று தாழ்மை யுடன் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இன்னொன்று விலை குறைவதற்கு லெவி முறை அல்ல காரணம், வேறு பல காரணங்கள் இருக்கின்றன என்று சொல்லுகிறார்கள். அது உண்மையல்ல. நாங்கள் எங்கள் பாட்டன், பூட்டன் காலத்திலிருந்து விவசாயம் செய்து கொண்டு வருகிறோம். விலை குறைவதற்கு சர்க்காருடைய இந்த கொள்முதல் திட்டம் தான் காரணம் என்பதுதான் எங்கள் எண்ணம். சமீபத்தில் சொல்லப்பட்டது என்னவென்றால், ஜனவரி, பெப்ரவரி, மார்ச் மாதங்களில் விலை குறைவாகத்தான் இருக்கும், அதன் பின்னால் ஏறும் என்று சொல்லுகிறார்கள். அது சரியல்ல என்பதுதான் என்னுடைய வாதம். உதாரணமாக 1981-62-ல் அறுவடை காலத்தில், கூட்டுறவு சங்கங்களின் மூலம் கொள்முதல் செய்து, பின்னால் மார்ச், ஏப்ரல் மாதங்களில் விற்ப்போதும், குறைந்த விலையில் தான் விற்க வேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டது. இதன் காரணமாக கூட்டுறவு சங்கங்களுக்கு லட்சக்கணக்கான ரூபாய்கள் நஷ்டம் ஏற்பட்டது என்கின்ற புள்ளிவிவரம் அரசாங்கத்தினிடத்தில் இருக்கிறது. ஆகவே இன்னும் மூன்று மாதங்களில் விலை அதிகமாக வந்துவிடும் என்று சொல்வது எங்களால் நம்ப முடியாமல் இருக்கிறது. இப்போதுள்ள விலை இனிமேல் ஏறும் என்று சொல்வதில் என்ன வித்தியாசம் இருக்கிறது என்றால், பூனை தன் குட்டியை கடித்து தூக்குவதற்

23rd January 1964] [திரு. நெ. சா. இராமலிங்கம்]

கும், எலியை தூக்குவதற்கும் என்ன வித்தியாசம் இருக்கிறதோ அதே நிலையில்தான் இதிலும் இருக்கிறது. ஐந்து ஏக்கர்களுக்கு மேல் எத்தனை பேர்களுக்கு இருக்கிறது, மடம், கோவில்கள் இவைகளுக்கு எத்தனை ஏக்கர்கள் இருக்கின்றன, இவற்றிலிருந்து எவ்வளவு நெல் கிடைக்கும் என்று கணக்கிட்டு சொன்னால், சர்க்காருக்கு வேண்டிய அளவுக்கு எப்படி கிடைக்கும் என்பதற்கு எங்களுக்குத் தெரிந்த யோசனையை சொல்ல முடியும். நாங்கள் சொல்வதில் ஏதாவது தகுதியிருக்கிறது என்று கருதினால் ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள், இல்லையென்றால் விட்டுவிடுங்கள். ஆகவே நாங்கள் சொல்வது எல்லாம் விவசாயிகளுக்கு கட்டுப்படியாகக்கூடிய விலை கிடைக்க வேண்டும் என்பது தான். மூட்டைக்கு 20 ரூபாய்க்குக் குறையாமல் இன்றைக்கு இருக்கும் நிலையில் கொடுக்கப்படுமானால் எந்த விதமான கட்டுப்பாடும் செய்ய ஆட்சேபனை இருக்காது என்ற நம்பிக்கை எனக்கு இருக்கிறது. கட்சி வித்தியாசம் இல்லாமல் எல்லோரும் ஒப்புக்கொள்வார்கள். இந்த மாதிரி விவசாயிகளுக்கு மூட்டைக்கு 20 ரூபாய் கிடைக்கும் வசதி செய்து விட்டு மற்றப்படி எப்படி கண்ட்ரோல் செய்ய வேண்டுமோ செய்து கொள்ளலாம் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

12-30
p.m.

கூட்டுறவு சங்கங்கள் ஏன் வாங்கக் கூடாது என்ற பிரச்சனை வந்தது. கூட்டுறவு சங்கங்களுக்கு அரசாங்கத்திலே பணம் கொடுக்கிறார்கள். வாங்குவதற்கு ஆட்சேபனை இல்லை. அந்த மாதிரி வாங்கப்பட்ட நெல்லை எப்படி விற்பது? தீவிர சாகுபடித் திட்டம் அமலில் இருந்தபோது வாங்கி வைத்தோம். அதிலே கூட்டுறவு சங்கங்களுக்கு லட்சக்கணக்கில் நஷ்டம் வந்தது. அறுவடை காலத்தில் இருந்ததை விட பிறகு செப்டெம்பர், அக்டோபர், நவம்பர் மாதங்களில் விலை குறைந்து விட்டது. அதனால் நஷ்டம் ஏற்பட்டது. அது பற்றி கூட அரசாங்கத்திடம் மனு கொடுத்திருக்கிறோம். அது இப்போது அரசாங்கத்தின் பரிசீலனையில் இருக்கிறது. கூட்டுறவு சங்கம் மட்டும் ஒன்றும் செய்ய முடியாது. மார்க்கெட் நிலவரம் எப்படி இருக்கிறதோ அப்படித்தான் செய்யவேண்டும். விவசாயிகளுக்கு கட்டுப்படியாகும் விலை கிடைக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். இப்போது இருக்கிற நடைமுறை ஒவ்வாது. விவசாயிகளிடம் வாங்காமல், கோவில் மட நிலங்களில் சாகுபடியாகக் கூடிய நெல்லை வாங்கிக்கொண்டால் கூட அரசாங்கத்திற்கு வேண்டிய அளவு கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கை இருக்கிறது, அதையும் பரிசீலனை செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

* திரு. ஆ. கு. சுப்பையா: மதிப்புக்குரிய உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, இப்போது விவாதத்தில் இருக்கக் கூடிய விஷயமாக நான் சில கருத்துக்களைச் சொல்வதற்கு ஆசைப்படுகிறேன்.

தஞ்சை மாவட்டத்தில் பெரும்பகுதியான கிராமங்கள் தீவிர சாகுபடித் திட்டத்தின் கீழ் கொண்டுவரப்பட்டு நல்ல முறையில் விவசாயம் செய்யப்பட்டது. சமீபத்தில் ஏற்பட்ட புயல்,

[திரு. ஆ. கு. சுப்பையா] [23rd January 1964]

வெள்ளம் காரணமாக, மகரூல் எதிர்பார்த்த அளவு இல்லாமல் குறைந்து போயிருக்கிறது. ஏக்கர் ஒன்றுக்கு 30 மூட்டை மதிப்புப் பார்த்ததில் 20 மூட்டை கூட காணாத நிலைமை இன்றைய தினம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. இதையெல்லாம் மனதில் கொண்டுதான், விவசாயிகளுக்கு நியாயமான விலையை நிர்ணயம் செய்கிறபோது, விவசாயிகள் தங்களுடைய சாகுபடிச் செலவுக்காக வாங்கியுள்ள கடன்களையெல்லாம் ஈடுபடுத்த அரசாங்கம் நல்ல நிலைமையை ஏற்படுத்தவேண்டும் என்ற இந்த நிலைமையில் கூற நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று சர்க்காருக்குச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

உதாரணமாக இந்த சமயத்தில் தான் குத்தகைக்காரர்கள், விவசாயத் தொழிலாளிகள், நடுத்தரமாக இருக்கக் கூடிய நிலச்சுவான் தார்கள் எல்லாம் தங்களுடைய நெல்லை விற்பனை செய்து தாங்கள் வாங்கியிருக்கக் கூடிய கடன்களைக் கொடுக்கும் காலம். கடன்களைக் கொடுப்பது மாத்திரம் அல்ல, சர்க்காருக்குக் கொடுக்க வேண்டிய வரிகளையும் இப்போது தான் கொடுக்க வேண்டும். விலையும் சரியாக இல்லை, கண்டுமுதலும் சரியாக இல்லை, வெள்ளத்தினால் எல்லாம் நிர்ச்சாவியாகப் போய் விட்டது. வாங்கியிருக்கிற கடன்களையெல்லாம், குறைந்த விலைக்கு நெல்லை விற்பனை கொடுக்க முடியுமா என்று யோசிக்கவேண்டும்.

அது மாத்திரமல்லாமல் இன்றைய தினம் விவசாயிகள் தங்களுடைய நெல்லை அதிகமான விலைக்கு எங்கு வாங்குகிறார்களோ அங்கு கொண்டு கொடுக்க லாரியில் ஏற்றிக் கொண்டு போனால் அதைத் தடை செய்து விடுகிறார்கள். உதாரணமாக தஞ்சையிலிருக்கிற ஒரு நிலச்சுவாந்தார் தன்னுடைய நெல்லில் 100 மூட்டைகளை திருச்சியில் ஒருவருக்கு விற்கவேண்டுமென்றால், அங்கே மூட்டை 20 ரூபாய்க்கு எடுத்துக்கொள்கிறார்களென்றால், அந்த நெல்லை கொண்டுபோனால் அதிகாரிகள் தடை செய்து விடுகிறார்கள். அம்மாதிரி கொண்டு போய் எங்கு அதிகமான விலை கிடைக்கிறதோ அங்கு கொண்டு போய்க் கொடுக்க விவசாயிகளுக்கு பரிபூர்ண உரிமை இருக்கவேண்டும். இப்போது அதைத் தடுக்கக் கூடிய முறை ஏற்பட்டிருக்கிறது. நெல்லை உற்பத்தி செய்கிற விவசாயிகளுக்கு நியாயமான விலை நிர்ணயிக்கவேண்டுமென்று சொல்லுவதோடு, எனக்கு முன்னால் பேசிய கனம் அங்கத் தினர்கள் குறிப்பிட்டது போல, நிரந்தரமாக மூட்டை 20 ரூபாய்க்கு விற்க, விவசாயிகளுக்கு தேவையானபோது திரும்ப வாங்கிக்கொள்ள ஒரு உத்தரவாதத்தை ஏற்படுத்தவேண்டுமென்று சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக வெள்ளத்தால் பாதிக்கப்பட்ட பிரதேசமாகிய கீழத் தஞ்சையில் அநேக கிராமங்களில் பயிர்கள் தண்ணீரில் மூழ்கி சேதமாகிவிட்டதால், அவர்களுக்கெல்லாம் வரி வஜா செய்யவேண்டுமென்று முன்னால் குறிப்பிட்டோம், அது சம்பந்தமாக அமைச்சர் அவர்கள் தங்கள் பதிலில்

23rd January 1964] [திரு. ஆ. கு. சுப்பையா]

ஒன்றும் குறிப்பிடவில்லை. இந்த ஆண்டு அடிஷனல் சர்சார்ஜ் ஐயும் சேர்த்து வசூலிக்க வேண்டிய நிலைமை ஏற்படுகிறது. உண்மையிலேயே விவசாயத் துரதிருஷ்ட நிலைமை இருக்கும் போது வரிகளை எப்படி கொடுப்பது? ஆகையால் வரிகளை வஜா செய்தும், அதே போல குத்தகைக்காரர்கள் குத்தகையை அளக்க முடியாமல் இருக்கின்ற காரணத்தினால் தள்ளுபடி செய்ய ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். அதே போலத் தான் கடனும். விவசாயிகள் கூட்டுறவு சங்கங்களிடமிருந்தும் தனி நபர்களிடமிருந்தும் கடன்களை வாங்கியிருக்கிறார்கள். அவர்கள் அந்தக் கடன்களையெல்லாம் திருப்பிக் கொடுக்க வேண்டியிருக்கும். இதற்கு உத்தரவாதமாக அவர்கள் உற்பத்தி செய்யும்படியான விவசாய பொருள்களுக்கு நியாயமான விலையை நிர்ணயம் செய்து கொடுக்கவேண்டுமென்று அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

திரு. ஆர். வி. சுவாமிநாதன் : மிஸ்டர் டெபுடி ஸ்பீக்கர், ஸார், இதில் உள்ள முக்கியமான பிரச்சனை என்ன என்றால், அரசாங்கம் தங்களுக்கு ஸ்டாக் ஏற்படுத்தவேண்டும் என்று கொள் முதல் செய்யவேண்டியிருக்கிறது. ஸ்டாக் ஏற்படுத்தட்டும். இதற்காக ஒரு உத்தரவு போட்டிருக்கிறார்கள். என்ன உத்தரவு போட்டிருக்கிறார்கள் என்றால் தஞ்சை ஜில்லாவிலே மில் காரர்கள் தாங்கள் வாங்குவதில் 20 சதவிகிதம் அரசாங்கத்திற்குக் கொடுத்துவிடவேண்டும், இதர ஜில்லாக்களில் 15 சதவிகிதம் கொடுத்து விடவேண்டும் என்று உத்தரவு போட்டிருக்கிறார்கள். அதற்கு விலையையும் நிர்ணயித்திருக்கிறார்கள். 17½ ரூபாய் 48 படி கொண்ட மூட்டைக்கு என்று போட்டிருக்கிறார்கள். இப்போது இந்த 17½ ரூபாய் சரியா என்று பார்த்தால், இது ரொம்பவும் குறைச்சலான தொகை. ஃபேர்ப் ப்ரைஸ் என்று சொல்ல முடியாது. காரண்ட்ட் ப்ரைஸ் ஏற்படுத்தவேண்டும். இது ரொம்ப குறைச்சல். இந்த விலை கூடாது. இப்போது 21 ரூபாய், 22 ரூபாய்க்கு விற்கிறது. அரசாங்கம் 17½ ரூபாய்க்கு கொடுக்கவேண்டும் என்று சொன்னவுடனே வியாபாரிகள் எல்லா நெல்லையும் 17½ ரூபாய்க்கே விவசாயிகளிடமிருந்து வாங்குகிறார்கள். இரண்டு நாட்களுக்கு முன் தான் 22 ரூபாய்க்கு வாங்கினீர்களே இப்போது 17½ ரூபாய்க்கு கேட்கிறீர்களே என்று விவசாயிகள் கேட்டால், அரசாங்கமே உத்தரவு போட்டிருக்கிறது, விலை நிர்ணயம் செய்தாகி விட்டது என்று சொல்லி வாங்குகிறார்கள். லாண்ட் ஸீலிங் வந்த பிறகு 30 ஏக்கருக்கு மேல் யாருக்கும் இல்லை. 20-30 ஏக்கர் வைத்திருக்கிறவர்கள் வேண்டுமானால் உடனடியாக விற்க வேண்டிய நிலையில் இருக்க மாட்டார்கள். 4 ஏக்கர் 5 ஏக்கர் வைத்திருக்கக் கூடியவர்கள் விற்காமல் முடியாது. அதை விற்றுத் தான் வரி கொடுக்கவேண்டும். அம்மாதிரி விற்கும்போது அவர்கள் பாதிக்கப்படுகிறார்கள். இதிலுள்ள கஷ்டங்களை விளக்கி கனம் அங்கத்தினர்கள் சொல்லி விட்டார்கள். முதல் மந்திரிக்கும் மற்றவர்களுக்கும் இது நன்றாகத் தெரியும். என்ன பண்ணுவது நீங்களே சொல்லுங்கள் என்று கேட்கலாம். நான் ஒன்று சொல்லுகிறேன்.

[திரு. ஆர். வி. சுவாமிநாதன்] [23rd January 1964]

மில்காரர்களிடமிருந்து 20 சதவிகிதம் 15 சதவிகிதம் வாங்கு வானேன்? அரசாங்கமே கொள்முதல் செய்யவேண்டும். மில்காரர்களிடம் வாங்க வேண்டாம். அங்கங்கே தாலுகா ஆபீஸ்கள் இருக்கின்றன. விவசாயிகள் அரசாங்கத்திடம் நேரடியாகக் கொடுக்கலாம் என்று சொல்லலாம். இப்போது இருக்கிற விலையை பார்த்தால் 21 ரூபாய் இருக்கிறது. குறைந்தபட்சம் 20 ரூபாய் என்று நிர்ணயம் செய்யலாம். அந்த மாதிரி வைத்தால் விவசாயிகள் வியாபாரிகளிடம் போக மாட்டார்கள். டார்கெட் எவ்வளவு என்று வைத்து கொள் முதல் செய்யலாம். எந்த அளவுக்கு வாங்கவேண்டுமென்று தோன்றுகிறதோ வாங்கி விட்டு நிறுத்திக்கொள்ளலாம். இப்போது 17½ ரூபாய் கொடுக்கிறோம். 20 ரூபாய் கொடுத்தால் 2½ ரூபாய் சப்ஸிடி கொடுத்த மாதிரி இருக்கும். 2½ ரூபாய் விவசாயிகளுக்குத் தான் போகிறது. சாதாரணமான விவசாயச் செலவைப் பார்த்தால் எவ்வளவு ஆகிறது என்று தெரியும். 20 ரூபாய் என்று நிர்ணயிப்பதில் தவறு இல்லை. அதோடு இந்த வருஷம் எல்லா ஜில்லாக்களிலும்—இங்கே பேசும்போது தஞ்சை ஜில்லா தஞ்சை ஜில்லா என்று சொல்லுகிறார்கள்—தஞ்சை ஜில்லாவில் மட்டும் தான் நெல் விளைகிறது என்பதல்ல. எல்லா ஜில்லாக்களிலும் நெல் விளைகிறது. தாங்கள் நெல்லை விற்பதுதான் ஆகவேண்டிய நிலை இருக்கிறது. மற்ற ஜில்லாக்களில் பார்த்தால் இன்னும் ரொம்ப மோசமான நிலைமை இருக்கிறது. பாதி கூட விளைச்சல் இல்லை. கொஞ்சமாவது விற்பதுதான் ஆகவேண்டும். 'மிடில்மென்'-ஐ நாம் 'எலிமினேட்' செய்யவேண்டுமென்று சொல்லுகிறோம். டெமாக்ரடிக் சோஷலிஸ்தத்துவத்தில் இது ஒரு முக்கியமான தத்துவம். மத்தியில் உள்ளவர்களை ஒழிப்பது முக்கியமான தத்துவம். மத்தியிலே இருப்பவர்கள், மில்காரர்கள், வியாபாரிகள் லாபம் அடைகிறார்கள். ஏழை விவசாயிகளுக்கு லாபம் கிடைப்பதில்லை. கடைசிவரைக்கும் விவசாயிகளிடமிருந்து ரூபாய் 17½-க்குத் தான் வாங்குகிறார்கள். பின்னால் அவர்கள் இதை ரூபாய் 25, 30-க்கு விற்கப்போகிறார்கள். கூடிய சீக்கிரத்தில் இந்த நிலைமையை நாம் பார்க்கப் போகிறோம். நான் என்ன சொல்லுகிறேன் என்றால், மில்காரர்கள் கொள்முதல் செய்யாமல், அரசாங்கமே வாங்கவேண்டும். ரூபாய் 20 விலைக்கு தாலுகா ஆபீசில் கொண்டு வந்து போடுங்கள் என்று சொல்லி விடலாம். தாலுகா ஆபீஸ் மூலம் அரசாங்கமே நேரிடையாக விவசாயிகளிடமிருந்து வாங்கிவிடலாம். அல்லது, லெவி ஷிஸ்டத்தைக் கொண்டு வாருங்கள். 5 ஏக்கருக்கு மேல் நிலம் வைத்திருப்பவர்கள் ஒரு ஏக்கருக்கு இவ்வளவு கொடுக்க வேண்டும் என்று சொல்லிவிட்டால், எல்லோரும் கொடுக்கத் தயாராக இருக்கிறோம். இது ஒரு முக்கியமான பிரச்சனை. இது இப்பொழுதே உடனே பரிசீலனை செய்து முடிவு செய்ய வேண்டிய விஷயம். இப்பொழுதுதான் ஆர்டர் போட்டிருக்கிறார்கள். இதை 'சேஞ்ஜ்' பண்ணுவதானால், உடனே செய்ய வேண்டும். அப்பொழுதுதான் விவசாயிகளுக்கு உண்மை நிலையே நன்மை செய்யலாம். எந்த வரி போட்டாலும் அது

23rd January 1964] [திரு. ஆர். வி. சுவாமிநாதன்]

விவசாயிகள் தலையில் போய் தான் விழுகிறது. விவசாயிகள் கஷ்டமான நிலைமையில் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் நாட்டுக்கு நன்மை செய்கிறார்கள், உற்பத்தியைப் பெருக்கி நகரத்தில் வாழ்கிற மக்களுக்கு, அவர்கள் சாப்பாட்டிற்காக, கஷ்டப்படுகிறார்கள். நகரத்தில் வாழும் மக்களின் கஷ்டத்தைப் போக்குவதற்காக, பொது மக்களின் சௌகரியத்திற்காக, விலை கண்டிரோல், கொள்முதல் ஆகியவைகளைக் கொண்டுவந்திருக்கிறோம். 100-க்கு 80 பேர்களாக இருக்கக்கூடிய விவசாயிகளின் கஷ்டத்தைக் கவனிக்கவேண்டும். 20 சதவிகிதம் உள்ளவர்களின் கஷ்டத்தை மட்டும் கவனித்தால் போதாது. 20 சதவிகிதம் உள்ளவர்களுக்கு நன்மை செய்வதற்காக, 80 சதவிகிதம் உள்ள விவசாயிகளுக்கு கஷ்டம் கொடுக்கக்கூடாது. விவசாயிகளின் கஷ்டத்தை புறக்கணிக்கக்கூடாது என்று கேட்டுக்கொண்டு, என்னுடைய உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* புலவர் கா. கோவிந்தன் : நெல் கொள்முதல், நெல் விலை என்ற திட்டத்தைப்பற்றி அரசாங்கம் வெளியிட்டிருக்கிற அறிக்கை மிக குழப்பமான நிலையில் இருக்கிறது. அதை ஒட்டி, முதல் அமைச்சர் அவர்கள் தஞ்சைக்குச் சென்ற பொழுது அங்கே நெல் ஆலை முதலாளிகளுக்கும், வியாபாரிகளுக்கும் அளித்த பதில் மேலும் குழப்பமாக இருக்கிறது. அதற்குப் பிறகு இந்தச் சட்ட மன்றத்தில் நேற்று கவர்னர் அவர்களுடைய உரையின் மீது நடந்த விவாதத்திற்கு அவர்கள் விடை அளித்தபொழுது, நான் கேட்ட கேள்விகளுக்கு அவர்கள் தந்த விளக்கம் தெளிவானதாக இல்லை. அதை ஒட்டி அவர்களை நிரூபர்கள் அணுகியபொழுது, அவர்கள் அளித்த விடை மேலும் குழப்பமாக இருக்கிறது. ஆகவே, இந்த குழப்பமான நிலைமையை அமைச்சர் அவர்கள் போக்கவேண்டுமென்று நான் மிக பணிவோடு கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அறிக்கை இப்பொழுது சர்க்காருக்கு இத்தனை பெர்சண்டு இன்ன விலைக்கு விற்கவேண்டும் என்ற அளவோடு நிற்கிறது. அந்த பெர்சண்டு கொடுத்து விட்டு, மீதியை எந்த அளவுக்கு விற்பது என்பதைப்பற்றி அந்த அறிக்கையிலே திட்டவட்டமாக சொல்லப்படவில்லை. அரிசி சர்க்காருக்குக் கொடுக்கிற நேரத்தில் இன்ன விலைக்குக் கொடுக்கவேண்டுமென்று தான் இந்த அறிக்கையிலே கூறப்பட்டிருக்கிறதே ஒழிய, விவசாயிகளிடமிருந்து வியாபாரிகள் வாங்குகிற நேரத்தில் என்ன விலைக்கு வாங்கவேண்டும் என்ற நிலை அங்கே இல்லை. அதனால் எத்தகைய சூழ்நிலை உருவாகியிருக்கிறது என்பதை இதற்கு முன்பு பேசிய நண்பர்கள் தெளிவாக விளக்கியிருக்கிறார்கள். வியாபாரிகள் சர்க்காருக்கு இன்ன விலைக்குத்தான் விற்கவேண்டும் என்று சர்க்கார் கூறுகிற காரணத்தினால், அவர்கள் விவசாயிகளிடமிருந்து வாங்குகிற நேரத்தில் அந்த விலையை கணக்கில் வைத்துக்கொண்டு. அவர்களிடம் விலையைக் குறைத்து வாங்குகிறார்கள். அப்படி வாங்குகிறபொழுது விவசாயிகளுக்கு விலை மிகக் குறைந்து போய்விடுகிறது. இதைத் தெளிவாக்க

[புலவர் கா. கோவிந்தன்] [23rd January 1964]

வேண்டும். அமைச்சர் அவர்கள் தஞ்சையில் சொல்லுகிறபொழுது 'நீங்கள் எங்களுக்கு விற்பதற்கு மட்டும்தான் இந்த விலையே ஒழிய மற்றபடி வரையறை இல்லை' என்ற கருத்தைத் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். அப்படி என்று சொன்னால், வியாபாரிகள் சர்க்காருக்குக் கொடுக்கிற 15 சதவிகிதம், 20 சதவிகிதம் போக மீதியை அவர்கள் தங்கள் இஷ்டம் போல் விற்கலாமா என்பதைப்பற்றி அமைச்சர் அவர்கள் தெளிவாக்கவேண்டும். நேற்று தந்த பதில் தெளிவாக இல்லை.

அடுத்து, இவர்கள் இந்த விலைக்கு விற்கவேண்டுமென்று, விற்கின்ற விலையை நிர்ணயித்துவிட்டு, வாங்கவேண்டிய விலையை நிர்ணயிக்காததினாலே, விவசாயிகளிடத்திலே எந்த விலைக்கும் வாங்கலாம் என்ற ஒரு நிலை உருவாகியிருக்கிறது. வியாபாரிகள் விவசாயிகளிடத்தில் சென்று, உங்களுடைய பொருள்களுக்கு என்ன விலை என்று கேட்டு வாங்குகின்ற நிலையில் இல்லை. விவசாயிகள் வியாபாரிகளிடம் பொருள்களைக் கொண்டுவந்து போட்டு, வியாபாரிகள் உங்களுடைய நெல்லை இன்ன விலைக்குத்தான் ஏற்றுக்கொள்ளுவோம் என்று சொல்லக்கூடிய நிலையில் இருக்கிறது வியாபாரம். ஆகவே, வியாபாரிகள் சொல்லுகின்ற விலைக்கு விவசாயிகள் விற்கவேண்டிய நிலை இருக்கிறது. அவர்கள் என்ன விலைக்கு வாங்கவேண்டும், விற்கவேண்டும் என்ற வரையறையை சர்க்கார் செய்யப்போவதாக இப்பொழுது சொல்லப்படுகிறது. சர்க்கார் இம்மாதிரி செய்யும் நேரத்தில், சர்க்காருக்குக் கொடுக்கிற 20 சதவிகிதம், 15 சதவிகிதம் அளவுக்கு மட்டிலும் நீங்கள் விவசாயிகளிடம் இன்ன விலைக்கு வாங்கவேண்டும், சர்க்காருக்குக் கொடுத்தது போக மற்ற பகுதியை இன்ன விலைக்கு வாங்கவேண்டும் என்று சர்க்கார் வரையறை செய்யப்போகிறதா? அல்லது எல்லா நெல்லையுமே இன்ன விலைக்கு வாங்கி இன்ன விலைக்கு விற்கவேண்டும் என்று வரையறை செய்யப் போகிறதா? அப்படி வரையறை செய்கிற பொழுது சர்க்கார் கொடுத்திருக்கிற விலைக்குத்தான் வியாபாரிகள் அரிசியை விற்கின்றார்களா என்பதைப் பார்ப்பதற்கு என்ன அமைப்பை அரசாங்கம் ஏற்படுத்தப்போகிறது? அதே முறையில் இவ்வளவு பகுதிதான் இன்ன விலைக்கு விவசாயிகளிடத்தில் வாங்க வேண்டும். இவ்வளவு பகுதிக்கு இவ்வளவு விலை கூட கொடுத்து வாங்கவேண்டும் என்ற வரையறை வகுத்து விட்டால் அந்த வரையறையின்படி வியாபாரிகள் வாங்குகிறார்களா என்று கண்காணிக்க அரசாங்கம் என்ன செய்யப்போகிறது? அது தெளிவாக்கப்படவேண்டும்.

இன்னொன்றும் கூற விரும்புகிறேன். அரசாங்கம் அரிசிக் கொள் முதலை. இந்த நேரம் பார்த்தே கொண்டு வருகிறது. அறுவடையாகும் நேரத்தில் தான் கொண்டு வருகிறது. அறுவடையான நெல்லை விவசாயி வீட்டிலேயே வைத்துக்கொண்டு இருக்க முடியாது. அறுவடை காலத்தில் தான் திருவிழா, திருமணம், ஆகியவைகள் நடக்கின்றன. அந்த நேரத்தில் தான் விவசாயி சர்க்காருக்கு வரி கட்டவேண்டியிருக்கிறது.

23rd January 1964 [புலவர் கா. கோவிந்தன்]

சர்க்காரிடமிருந்து வாங்கிய கடனை திருப்பிக் கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது. ஆகவே, நெல்லை அறுவடையான உடனே விற்பனை வேண்டும். கூட்டுறவு சங்கங்களில் வைத்துக்கொள்ளலாம் என்றால், அறுவடை ஆன அன்றே மூட்டைகளை வைத்துவிட்டு உடனே பணத்தை வாங்கிக் கொண்டு போகக்கூடிய நிலையில் கூட்டுறவு இயக்கம் இல்லை, விவசாயிகள் எப்படியும் நெல்லை விற்பனை வேண்டும் என்ற நெருக்கடியை உண்டாக்கியிருப்பதால், வியாபாரிகள் அந்த நேரத்தை பயன்படுத்திக்கொண்டு, விவசாயிகள் தலையில் கையை வைத்து, தங்கள் இஷ்டப்படி குறைந்த விலைக்கு வாங்குகிறார்கள். இந்த நிலைமையை சிந்தித்துப் பார்த்துத் திட்டம் செய்ய வேண்டும்.

இப்பொழுது மார்கெட் நிலவரப்படி கிச்சிவிச் சம்பா அரிசி ரூபாய் 0-14-0, 0-15-0 விலைக்கு விவசாயி விற்கவேண்டிய நிலைமையில் கட்டுபடியாகிறது. ஆனால், அதே அரிசி சென்னை நகரத்தில் ரூபாய் 1—8—0 விற்கிறது. இடையிலே படி ஒன்றுக்கு 9 அணா வித்தியாசம் இருக்கிறது. இந்த வித்தியாசத்தை விவசாயியும் அனுபவிக்கவில்லை, உண்ணுகின்ற நகர மக்களும் அனுபவிக்கவில்லை. இடையிலே இருப்பவர்கள் அனுபவிக்கிறார்கள். இதை எப்படி தடுப்பது என்பதற்கு சர்க்கார் செயல் முறைகளை வகுக்கவேண்டும். விவசாயிகள் தலையில் கையை வைக்கின்ற திட்டத்தை உருவாக்கவேண்டாம் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக சர்க்கார் நெல் கொள்முதல் செய்ய வேண்டிய நிலைமை இல்லை. ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலும் கூட்டுறவு சங்கங்கள் பல லட்சக்கணக்கான மூட்டைகளை வாங்குகின்றன. அந்த சங்கங்கள் சாதாரணமாக வியாபாரிகள் வியாபார நோக்கம் கொண்டு நெல்லை எப்படி வாங்கி, விற்கிறார்களோ; அப்படித் தான் வாங்கி விற்கின்றன. சர்க்கார் பண உதவி செய்யும் கூட்டுறவு இயக்கம், வியாபாரிகள் வாங்குவதைவிட ரூபாய் 2 அதிகமாக விலை கொடுத்து வாங்குவதில்லை. விற்கின்ற நேரத்திலும், வியாபாரி ரூபாய் 1½-க்கு விற்குமல், ரூபாய் 1—6—0, 1—4—0 என்று சொல்லி குறைத்து விற்பதில்லை. வியாபாரி என்ன விலைக்கு வாங்குகிறானோ அதே விலைக்குத்தான் அந்த சங்கங்கள் விவசாயிகளிடத்தில் வாங்குகின்றன. வியாபாரி என்ன விலைக்கு விற்கிறானோ, அதே விலைக்குத் தான் விற்கின்றன. அப்படிப்பட்ட கூட்டுறவு இயக்கம் சர்க்கார் பணம் கொண்டு பெரும் அளவில் நெல் கொள்முதல் செய்து வைத்திருக்கிறார்கள். அது மட்டுமல்ல. அங்கே பெரிய ஊழல்கள் நடக்கின்றன. வாங்குகின்ற இடத்திலே, மார்க்கெட்டில் ரூபாய் 24-க்கு மூட்டை போகிறது என்று சொன்னால், அங்கே மண்டி ஏஜெண்டிடம் ரூபாய் 24½-க்கு பில் போடும்படி அந்த மாஜேஜர்கள் கேட்கிறார்கள். மண்டிக்காரர்கள் மூலம் தான் மூட்டைகளை வாங்குகிற காரணத்திலே, தங்களுக்கும் ஒரு கமிஷன் வருகிறது என்ற காரணத்தினாலும் கூட்டுறவு இயக்கத்தில் நான் ஒன்றுக்கு 100, 200 மூட்டைகள் விற்கின்ற காரணத்தினாலும்

[புலவர் கா. கோவிந்தன்] [23rd January 1964]

மண்டிக்காரர்களும் அம்மாதிரி விலை கூட்டி, பில் போட்டுக் கொடுக்கிறார்கள். அப்படி வாங்குகின்ற நேரத்திலே, இடையிலே இருப்பவர்களுக்கு பணம் போகிறது. ஒரு மூட்டைக்கு 4 அணு, 8 அணு மானேஜர் கைக்கு போய்ச் செருகிறது. மேலும், சாதாரணமாக வாங்குகின்ற பச்சை நெல்லை 3 காய்ச்சல் போடவேண்டும். அப்படிப் போடாமல் ஒரு காய்ச்சலோடு நிறுத்திவிடுகிறார்கள். அப்படிச் செய்தால் அரிசி நிச்சயம் மக்கிப் போகும். இப்படிப்பட்ட ஊழல்கள் அங்கே நடக்கின்றன. சர்க்கார் பெரிய முதலீடு கொடுத்து, கூட்டுறவு இயக்கத்தில் வாங்கிவைத்திருக்கிற அந்த மூட்டைகளை சர்க்கார் தங்களுடைய ஸ்டாக் ஆக்கிக்கொண்டு விட்டால், நேரிடைக் கொள்முதல் வேண்டியதில்லை எனக் கூறுகிறேன்.

இன்னொரு நிலை என்ன வென்றால், சர்க்கார் தனக்குக் கொடுப்பதற்கு இவ்வளவு விலை, மற்றபடி பொதுத் துறையிலே விற்பதற்கு இன்ன விலை என இருவிதமாகச் சொல்லுவது பொருத்தமா? ஒரே நேரத்தில் இரண்டு விலையைச் செயல்படுத்துவது நியாயமா? அந்த முறையை நல்ல முறையில் அமுலாக்க முடியுமா என்பதையெல்லாம் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும், அதற்கு வேண்டிய வழிவகைகள் செய்ய வேண்டும். குழப்ப நிலையை தெளிவு படுத்தவேண்டும். சர்க்கார் தங்களுக்குள்ளேயே தெளிவாக்கிக் கொள்ளாத ஒரு திட்டத்தை வெளியிடுவது, அதுவும் உணவுத் துறையிலே வெளியிடுவது நெருப்போடு விளையாடுவது போல் ஆகும் என்பதை அரசு உணர்ந்து, இதற்கு உடனே பரிகாரம் தேடிக்கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு, என்னுடைய உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* திரு. நா. மகாலிங்கம்: கனம் உத்வி சபாநாயகர் அவர்களே, இப்பொழுது நமது அரசாங்கம் நமது மாகாணத்தில் ஒரு லட்சம் டன் அரிசி கொள்முதல் செய்யவேண்டும் என்று உத்தரவு போட்டிருக்கிறார்கள். இதன் காரணமாக வியாபாரிகள், விவசாயிகளிடமிருந்து குறைந்த விலைக்கு நெல்லை வாங்குகிறார்கள் என்று இந்த சட்ட சபையிலே சொல்லப்பட்டது. இதற்கு பதிலாக வேறொரு வகையிலே இதே அளவு உணவு தானியத்தை சர்க்கார் பெற முடியுமா என்று சிந்தித்துப் பார்ப்பது அவசியம் என்று நான் கருதுகிறேன். நம்முடைய மாகாணத்தில் சுமார் 35 லட்சம் ஏக்கர் நஞ்சை பூமி இருக்கிறது. ஒவ்வொரு நஞ்சை பூமிக்கும் ரூபாய் 17½ முதல் 25 வரை வருஷக் கந்தாயம் இருக்கிறது. இந்த கந்தாயத்திற்கு பதிலாக விவசாயிகள் ஏக்கருக்கு ஒரு மூட்டை நெல் சர்க்கார் நிர்ணயிக்கிற விலைக்கு கொடுத்துவிடவேண்டும் என்று சொன்னால் ஒரு லட்சம் டன் அல்லது அதற்கு மேலாக 1½ லட்சம் டன் கூட இந்த முப்பத்தைந்து லட்சம் ஏக்கரிலிருந்து பெற முடியும். இரண்டு மூன்று ஆண்டுகளுக்கு சர்க்கார் ஒரு விலையை நிர்ணயம் செய்கிறது. ஆகவே, கந்தாயத்திற்குப் பதிலாக கூட்டுறவு சொசைட்டிகளிலோ, அல்லது சர்க்கார் கிடங்குகளிலோ, நெல்லை கொடுத்துவிட்டால் போதும்,

23rd January 1964] [திரு. நா. மகாலிங்கம்]

அதன் மூலமாக கந்தாயம் செலுத்தப்படுவதாக இருக்கும் என்று ஒரு உத்தரவை அரசாங்கம் பிறப்பித்தால், வருஷத் திற்கு $1\frac{1}{2}$ லட்சம் டன் சுலபமாக வந்துவிடும். இன்னும் அதிக அரிசி தேவை என்றால் ஒரு மூட்டை என்று இருப் பதை $1\frac{1}{2}$ மூட்டையாக உயர்த்தினால் மேற்கொண்டு 50 சதம் அதிகமாக கிடைக்கும். இப்பொழுது வியாபாரிகளிடமிருந்து வாங்குவது என்று சொன்னால் அவர்கள் அதிக விலைக்கு வாங்கியிருந்தால் சர்க்காருக்கு 20 சத விகிதம் குறைந்த விலை யில் கொடுக்கவேண்டியிருக்கிறது. ஆகவே, மேற்கொண்டு வியாபாரிகள் வாங்கக்கூடிய நெல்லை குறைந்த விலைக்கு வாங்கினால்தான் அவர்களுக்கு கட்டுப்படியாகும். இந்த மாதிரி நிலையிலே மார்க்கெட்டிலே விலை குறைவதற்குக் காரணம் இருக்கிறது. இது பற்றி சிந்தித்து விவசாயிகளிடமிருந்து கந்தாயம் வாங்குவதற்கு பதிலாக தானிய ரூபமாக சர்க்கார் அவர்களுக்கு வேண்டிய நெல்லையும் அரிசியையும் வாங்கிக்கொள்ளலாம் என்று தெரிவித்துக்கொண்டு என்னுடைய உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : கனம் துணைத் தலைவர் அவர்களே, இப்பொழுது விவாதிக்கப்பட்ட பிரச்சனானது அரசாங்கம் ஓரளவு உணவு தானியங்களைக் கொள்முதல் செய்வதைப்பற்றியது. சென்ற ஆண்டிலே, கட்டாயம் இல்லாமல் மில்காரர்களிடமிருந்து 50,000 டன் கொள்முதல் செய்யப்பட்டது. இந்த ஆண்டிலே, கட்டாயமாக மில்காரரிடமும், வியாபாரிகளிடமும் கொள்முதல் செய்வதைப்பற்றித்தான் பிரச்சனை. இதற்கு முன்பு இரண்டு மூன்று ஆண்டுகளிலே இந்த அரசாங்கம் கொள்முதல் செய்யவில்லை. இப்படி கொள்முதல் செய்வது எதற்காக என்பது கனம் அங்கத்தினர்களுக்குத் தெரியும். விலை ஏறாமல் இருந்தால் நியாய விலைக்கடைகளுக்கு அவசியம் இருக்காது. நெல்லை வாங்கி சாப்பிடுகிறவர்களுடைய சக்திக்கு மேல் விலை ஏறுவதால்தான் நியாய விலைக் கடைகளை திறக்கவேண்டியிருக்கிறது. விலை எவ்வளவு ஏறினாலும் விவசாயிகளுக்கு நல்லதுதான். ஆனால், விவசாயிகளுக்குக் கட்டுப்படி ஆகவேண்டும் என்றாலும், பொதுவாக இந்த விலை ஏற்றம் கவலை அளிக்கிறது. இதைப்பற்றி கனம் அங்கத்தினர்கள் குறிப்பிட்டுப் பேசினார்கள். விவசாயிகளுக்கு ஓரளவு லாபம் அளிக்கக்கூடிய வகையிலே விலை ஏறினால் அந்த அளவுக்கு வாங்கிச் சாப்பிடுகிறவர்களுக்கு விலை உயருகிறது. உணவு தானிய விலையைப் பெற்றுத்துத்தான் மற்ற பண்டங்களின் விலை ஏறுகிறது. இதனால் ஒரு சிக்கல் ஏற்படுகிறது. ஆகவே, இதை எவ்வாறு தவிர்க்க வேண்டும் என்பதிலே நாம் கவனம் செலுத்த வேண்டும். குறிப்பாக, உற்பத்தி செய்கிறவர்களைப் பொறுத்த வரையில் விலை ஒன்றாக இருக்கிறது, அதை வாங்கி கொள்முதல் செய்து வியாபாரம் செய்யும்பொழுது, அதற்கும் இதற்கும் விலை சம்பந்தமில்லாமல் இருக்கிறது. ஆகவே, அதிக லாபத்தை நடுவிலே இருக்கிறவர்கள் பெறுகிறார்கள். விவசாயிகளுக்கு நல்ல விலையை அளிக்காமல் நடுவிலே இருக்கிறவர்கள் அதிக லாபம் பெறுவதை எவ்வாறு தடுக்க வேண்டும் என்பதிலே அதிக கவனம் செலுத்த வேண்டும் என்று நேற்று குறிப்பிட்டேன்.

[திரு. எம். பக்தவத்சலம்] [23rd January 1964]

, மேலும், நியாய விலைக்கடைகள் இருக்கவேண்டிய அவசியம் இருந்தாலும், அவைகளுக்கு மத்திய அரசாங்கத்தினிடமிருந்து தான்யத்தை பெற்றுக் கொண்டிருந்தோம். ஆகவேதான் நாம் கொள்முதல் செய்யவில்லை. ஒன்று கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். அரசாங்கம் தலையிட்டு கொள்முதல் செய்யாத காலத்திலும், விலை ஏறுவதும் இறங்குவதுமாக இருந்தது கனம் அங்கத்தினர்களுக்குத் தெரியும். இதே தஞ்சை ஜில்லாவில் சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு நடைபெற்ற நிகழ்ச்சி ஒன்று என் நினைவுக்கு வருகிறது. அப்பொழுது கொள்முதல் ஒன்றும் இல்லை. விலை திடீரென்று ரொம்பவும் இறங்கியது. அப்பொழுது ஓரளவு நெல்லை ஏற்றுமதி செய்யவேண்டும், வெளி நாட்டுக்குக்கூட ஏற்றுமதி செய்ய வேண்டும் என்று சொன்னார்கள். இப்பொழுது ஏற்பட்டிருக்கிற உற்பத்திகூட அப்பொழுது இல்லை. இருந்தாலும் கொள்முதல் ரொம்பக் குறைந்தது. அப்படிக்குறைந்தபொழுது ஏற்றுமதி கூட ஓரளவு செய்தோம். அப்பொழுது நான் ஆராய்ந்து பார்த்ததிலே அறுவடைக்காலம், கல்யாணக் காலம், கிஸ்து கட்டவேண்டிய காலம் இவைகளில் வியாபாரிகள் கட்டுப்பாடாக இருந்து குறைந்த விலைக்கு விவசாயிகளிடமிருந்து வாங்குகிறார்கள் என்று எனக்குப் புலப்பட்டது. வியாபாரிகள் தங்களுடைய லாபத்தை யே பெரிதாகக் கருதி கட்டுப்பாடாக இருந்து விலையை குறைக்கக்கூடிய ஒரு நிலைமை ஏற்படுகிறது என்பதை விவசாயிகள் உணராமல் இருக்க முடியாது. அவர்களுடைய பிரதிநிதிகளும் உணராமல் இருக்க முடியாது. கொள்முதல் உத்தரவு பிறப்பிப்பதற்கு முன்பே விலை குறைந்தது. அதற்கும் முன்பு சற்று அதிகமாயிருந்தது. அதுவும் கவலையைக் கொடுத்தது. விலை யேற்றம் விவசாயிகளுக்கு மகிழ்ச்சியைத் தரும் என்றாலும், இவ்வளவு அதிகமாயிருக்கிறதே என்று தோன்றியது. அப்பொழுது அதிக மழை பெய்து கொண்டிருந்தது. அந்த அளவுக்கு அதிக மாயிருந்த விலை பின்னர் அறுவடை ஆனதும் ஓரளவு குறைந்தது. அப்படி ஓரளவு குறைந்தபோது கொள்முதல் உத்தரவு போட வில்லை. கொள்முதல் செய்வதிலே, இப்பொழுது இருக்கிற நிலையிலே மத்திய அரசாங்கத்தை நாம் எதிர்பார்ப்பதற்கில்லை. ஆகவே நாம் ஓரளவு ஸ்டாக் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்ற முறையிலே சென்ற ஆண்டிலும் கொள்முதல் செய்தோம். இந்த ஆண்டு ஒரு லட்சம் டன்னுக்குக் குறையாமல் செய்யவேண்டும் என்று ஏற்பாடு இருக்கிறது. கனம் அங்கத்தினர் தியாகராசப் பிள்ளை அவர்கள், அப்படிக் கொள்முதல் செய்து வெளி மாநிலங்களுக்கு அனுப்புகிறோம் என்று சொன்னார். அப்படி ஒன்றும் இல்லை. நாம் கொள்முதல் செய்வதை மத்திய அரசாங்கத்தின் ஸ்டாக்குக்குக் கொடுத்துவிட்டு, அதற்குப் பர்த்தியாக அவர்களிடமிருந்து வாங்கிக் கொள்கிறோம். நமக்கு ஒரு லட்சம் டன்னுக்குக் குறையாமல் இருந்தால் போதும். அதை அப்படியே நாம் விநியோகம் செய்வதில்லை. (திரு. மீ. கலியாணசுந்தரம்: குறுக்கீடு.) இந்த ஆண்டு ஒரு லட்சம் டன் போதும் என்று நினைக்கிறேன். சென்ற ஆண்டு 50,000 டன் கொள்முதல் செய்தோம். அப்படிக் கொள்முதல் செய்வதை மத்திய அரசாங்கத்திற்குக் கொடுத்துவிட்டு அதைவிட நல்ல அரிசியை வாங்கி நியாய விலைக் கடைகளுக்குக்

23rd January 1964] [திரு. எம். பக்தவத்சலம்]

கொடுத்து வருகிறோம். நியாயமான விலைக்குத்தான் கொடுக்கிறோம். என்ன விலைக்கு வாங்குகிறோமோ அந்த விலைக்கு அதிகமாகப் போவதில்லை. ஆகவே, நாம் இங்கே கொள்முதல் செய்வது வேறொரு மாநிலத்திற்காக என்று யாரும் நினைக்கவேண்டியதில்லை.

அடுத்தபடியாக, மொத்தத்திலே விளைச்சல் குறைந்திருக்கிறது என்று தஞ்சை ஜில்லாவிலே சொன்னார்கள். மழை அதிகமாகப் பெய்த காரணத்தினாலோ அல்லது பூச்சித் தொல்லையினாலோ விளைச்சல் எதிர்பார்த்த அளவுக்கு இல்லை என்று கேள்விப்பட்டேன். அப்படி விளைச்சல் குறைந்திருக்கும்பொழுது 20 சதவிகிதம் கொள்முதல் செய்யலாம் என்று கேட்டார்கள். கொள்முதல் என்றால் அது தமிழ்நாட்டிலே பூழங்குவதற்காகத்தான். தஞ்சை ஜில்லாவிலேகூட நியாய விலைக் கடைகள் வைக்கவேண்டியிருக்கிறது. இங்கே நாம் சாப்பிடுகிற அரிசியை குறைத்துக் கொண்டு எங்கேயோ எடுத்துக்கொண்டு போகிறோம் என்பதல்ல. வியாபாரிகள் கோயம்புத்தாருக்கு, சேலத்திற்கு நெல் அனுப்புகிறார்கள். கேரளா நாட்டிற்கும் அனுப்புகிறார்கள். அப்படி விற்கப்படுகிற தானியத்தில் 20 சதவிகிதம் நாம் கொள்முதல் செய்கிறோம். தஞ்சை ஜில்லாவிலே விளைச்சல் குறைந்திருக்கிறது. ஆகையினால் ஏன் 20 சதவிகிதம் செய்யவேண்டும் என்று கேட்டார்கள். அரிசியை மட்டும் கொள்முதல் செய்வதைவிட நெல்லாக கொள்முதல் செய்யலாம் என்று தெரிவித்தார்கள். நெல்லையும் சேர்த்து கொள்முதல் செய்யவேண்டும் என்பதுதான் இப்பொழுது போடப்பட்டிருக்கும் உத்தரவு. இப்பொழுது நெல் வைத்திருக்கிறவர்களிடமும், அரிசி வியாபாரிகளிடமும், நெல், அரிசி இரண்டிலும் கொள்முதல் செய்யப்பட்டு வருகிறது. இதிலே கனம் அங்கத்தினர் தண்டாயுதபாணி பிள்ளை ஒன்று சொன்னார்கள். முன்பு எல்லாம் விவசாயிகள் தானியங்களை கூட்டுறவு சங்கங்களிலே வைத்து, உடனடியாக குறைந்த விலைக்கு விற்க வேண்டிய அவசியம் இல்லாமல், கடன் வாங்கி வந்தார்கள்; இப்பொழுது அப்படிச் செய்ய முடியவில்லை. அப்பொழுது உடனடியாக நின்று விடாமல் அவசியத்திற்குக் கடன் வாங்கிக் கொண்டு பின்னால் நல்ல விலை ஏறும்போது விற்கக்கூடிய வாய்ப்பு இருந்தது. இப்பொழுது அப்படி இல்லை என்று சொன்னார்கள். உண்மையான நிலைமையை அவர்கள் புரிந்து கொள்ளவில்லை என்றே நினைக்கிறேன். அந்த மாதிரி கடன் வாங்க வாய்ப்பு இப்பொழுதும் இருக்கிறது. கூட்டுறவு சங்கங்களில் கடன் வாங்கி வைத்துக் கொண்டு அவசரம் அவசரமாக குறைந்த விலைக்கு விற்காமல் இருக்கலாம். இப்பொழுதும் தானியத்தை ஈடாக வைத்து கடனைப் பெற்றுக் கொள்ளலாம். அப்படி கூட்டுறவு சங்கங்கள் கொடுக்க வேண்டும் என்று தான் நான் விரும்புகிறேன். அதற்காக வேண்டிய உதவிகளையும் சர்க்கார் அளிக்கும் என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

1-00
p.m.

கனம் அங்கத்தினர் ராமலிங்கம் அவர்கள் சொன்னார்கள், கூட்டுறவு சங்கத்தை நடத்துகிறவர்கள், கூட்டுறவு சங்கத்திலே நஷ்டம்தான் வருகிறது என்று. ஏன் நஷ்டம் வர வேண்டும்?

[திரு. எம். பக்தவத்சலம்] [23rd January 1964]

கூட்டுறவு சங்கத்திலே நஷ்டம் வருகிறது என்றால் அது சரியாக நடைபெறவில்லை என்றுதான் நினைக்க வேண்டும். தனிப்பட்ட வியாபாரிகள் லாபத்திலே குறியாக இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு அதிக லாபத்தில்தான் அக்கரை இருக்கிறது. ஆனால் கூட்டுறவு சங்கங்களுக்கு அப்படி அல்ல. அதனால்தான் கூட்டுறவு சங்கங்களுக்கு ஆதரவு அளிக்க வேண்டும், ஊக்கம் அளிக்க வேண்டும் என்று சொல்லுகிறோம். கூட்டுறவு சங்கங்களே தானியங்களை வாங்க வேண்டும் என்று சொல்லுகிறோம். இப்பொழுது கூட கூட்டுறவு சங்கங்கள் விவசாயிகளை பாதிக்கும் நோக்கத்தோடு தானியங்களை வாங்கி வைத்துக்கொண்டு இருக்கக்கூடாது. ஆனால் விவசாயிகளுக்கு உதவியாக தானியங்களை வாங்கி நியாய விலைக்கு விற்க வேண்டும். லாபத்தில் அக்கரை இல்லாமல், விவசாயிகளை பாதிக்காத வகையில் தானியங்களை வாங்க வேண்டும். அப்படி கூட்டுறவு சங்கங்கள் அரசாங்கத்தின் அனுமதியின்பேரில்—அரசாங்கம் அனுமதிக்கிறது, மேலும் அனுமதிக்கும்—தானியத்தை வாங்கி வைத்துக் கொண்டு நியாயமான விலைக்கு விற்பதனால் புரொக்யூர்மெண்டு இல்லை என்று சொல்லியிருக்கிறோம். அந்த மாதிரி கூட்டுறவு சங்கங்கள் விஷயத்தில் ஒரு உத்தரவு போட்டிருக்கிறோம். அப்படி கூட்டுறவு சங்கங்கள் கொள்முதல் செய்யலாம். இப்பொழுது மில்காரர்கள் 20 சதவிகிதம் கொள்முதல் என்பதால் குறைந்த விலைக்கு வாங்கப் போகிறோம் என்கிறார்கள். கூட்டுறவு சங்கங்களைப் பொறுத்த மட்டில் அரசாங்கம் எதிர்பார்ப்பது என்னவென்றால் அவர்கள் விவசாயிகளுக்கு சாதகமாக நடந்துகொண்டு நியாயமான விலைக்கு விற்பதனால் புரொக்யூர்மெண்ட் இல்லை என்பதோடு அவர்களுக்கு வேண்டிய நிதி உதவியும் அளிக்க தயாராக இருக்கிறது. கூட்டுறவு சங்கங்கள் அரசாங்கத்தின் அனுமதியின்பேரில் தானியங்களை வாங்கி விற்பதால் அதற்கு புரொக்யூர்மெண்ட் பண்ணப்போவது இல்லை. மற்ற வியாபாரிகளிடம் புரொக்யூர்மெண்ட் பண்ணுகிறோம். இதைச் சாக்காக வைத்துக் கொண்டு மில்காரர்கள் விலையைக் குறைக்கிறார்கள்.

திரு. மீ. கலியாணசுந்தரம் : அமைச்சர் அவர்கள் கூறுவதில் ஒரு விஷயம் தெரியவேண்டும். இப்பொழுது விலைவாசிகளை கட்டுப்படுத்த மத்திய சர்க்காரின் திட்டத்தின்கீழ் மொத்தமாக கொள்முதல் செய்ய அரசாங்கம் பண உதவி கொடுத்தும் கூட்டுறவு சங்கங்களை மலர் என்று கருதி 15 சதவிகிதம் புரொக்யூர்மெண்ட் இருக்கிறதாக ஒரு சொசைட்டியிலிருந்து எனக்கு கடிதம் வந்திருக்கிறது. அவர்களுக்கு “உங்களுக்கு புரொக்யூர்மெண்ட் கிடையாது” என்று தெரிவிக்கலாமா?

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : அரசாங்கத்தின் அனுமதியின்பேரில்—அனுமதி என்கூட சொல்லவில்லை—கோரிக்கையின்பேரில் கூட்டுறவு சங்கங்களின் தானியங்களை வாங்கும்பொழுது புரொக்யூர்மெண்ட் கிடையாது.

புலவர் கா. கோவிந்தன் : தலைவர் அவர்களே, கூட்டுறவு இயக்கம் வியாபாரிகளைப்போல லாப நோக்கம் இல்லாமல் இயங்குவதால் அவர்களிடம் அரசாங்கம் புரொக்யூர்மெண்ட் பண்ணாது

23rd January 1964] [புலவர் கா. கோவிந்தன்]

என்று அமைச்சர் அவர்கள் கூறுகிறார்கள். ஆனால் கூட்டுறவு இயக்கம் லாப நோக்கம் இல்லாமல் வாங்குகிறதா இல்லையா என்று எப்படி நிர்ணயிப்பது? வியாபாரிகளின் விலையைவிட எவ்வளவு குறைவாக கூட்டுறவு இயக்கம் வாங்க வேண்டும் என்று நிர்ணயிப்பது அறிவிக்கப்படுமா?

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம்: அது வேறு விஷயம். பொதுவாக கூட்டுறவு சங்கங்களைப் பற்றி பல கருத்துக்கள் இருக்கின்றன. இப்பொழுது நம் முன் இருக்கும் பிரச்சனை தானியங்கள் எப்படி விற்கப்படுகிறது, நியாய விலைக்கு விற்கப்பட வேண்டும், என்பதுதான். லாபத்தை எதிர்பார்த்து விற்பனை நடந்தால் அப்பொழுது நடவடிக்கை எடுக்கப்பட வேண்டும். தானியங்களை வாங்குவதுபற்றி, கொள்முதல்பற்றி சொல்லுகிறேன். கூட்டுறவு சங்கங்களைப் பொறுத்த மட்டில் அவர்கள் எப்படி நடந்தால் ப்ரொக்யூர்மென்ட் இல்லை என்று சொன்னேன். மில்காரர்கள் இதைச் சாக்காக சொல்லி குறைந்த விலைக்கு கேட்கிறார்கள் என்று சொல்லப்படுகிறது. அதைத் தவிர்க்க கூட்டுறவு சங்கங்கள் கொள்முதல் செய்ய முன் வரவேண்டும் என்று வற்புறுத்துகிறோம். கூட்டுறவு சங்கங்கள் முன் வந்து நியாயவிலைக்கு வாங்கினால் ப்ரொக்யூர்மென்ட் கிடையாது என்கிறோம். அவர்கள் மார்க்கெட் பிரைஸ்படி வாங்கலாம். ஆகையால்தான் ப்ரொக்யூர்மென்ட் பண்ணுவது இல்லை என்று சொல்லுகிறோம். இப்படியெல்லாம் பல வசதிகளை அளித்தும் கூட்டுறவு சங்கங்கள் நடத்துவதில் லாபம் இல்லை, நஷ்டம்தான் வந்துவிட்டது என்று சொல்வதானால் கூட்டுறவு சங்கங்களை சரியாக நடத்தவில்லை என்றுதான் அர்த்தம்.....

MR. DEPUTY SPEAKER: The period of one hour is coming to a close.

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம்: அதற்கு என்ன செய்ய முடியும். கூட்டுறவு சங்கங்கள் நடத்துவதில் நஷ்டம் வந்தது என்றால், நஷ்டம் வராமல் நடத்த வேண்டும். தவறாக உள்ள நிலைமையை விளக்கினால் அதில் அரசாங்கம் கவனம் செலுத்தும்.

இந்த சந்தர்ப்பத்திலே கனம் அங்கத்தினர் தண்டாயுதபாணி பிள்ளை சொன்ன யோசனை சரியல்ல என்று சொல்ல விரும்புகிறேன் இப்பொழுது மில்காரர்கள் விலையைக் குறைத்துக் கேட்கிறார்கள். அதைத் தவிர்க்க வேண்டும். அதற்காக விவசாயிகள் இடத்திலேயே தானியங்களை வாங்கலாம் என்றால் அது அவ்வளவு சலபமான காரியம் அல்ல. கனம் அங்கத்தினர் திரு. ராமலிங்கம் சொன்னார்கள். ஐந்து ஏக்கருக்கு மேல் இருக்கும் விவசாயிகளிடத்தில் வாங்குங்கள் என்று. சாதாரணமாக ஐந்து ஏக்கர் வைத்திருப்பவர்கள் குத்தகைக்கு வைத்துக் கொண்டிருந்தால் குத்தகைதாரர்களிடம் வாங்குவது சரியாகாது. அப்படி வாங்குவதானால் அவர்களுடைய 40 சதவிகிதத்தில்தான் வாங்க வேண்டும். ஆகவே ஐந்து ஏக்கர் காரரிடம் வாங்குவது கஷ்டமானது, தொல்லை கொடுக்கக்கூடியது. அப்படி வாங்குவதானால் எல்லா ரிடமும் வாங்க வேண்டும். தராதம்யம் காட்ட முடியாது. சரி, ஐந்து ஏக்கர் ரொம்பக் குறைவு, பத்து ஏக்கரா வைத்துக் கொண்

[திரு. எம். பக்தவத்சலம்] [23rd January 1964]

டால்கூட தானியங்கள் வரவே வராது. அவர்களுடைய 40 சதவிகிதத்தில்தான் வாங்க வேண்டும். அதுவும் போதாது. அப்பொழுதுகூட விவசாயிகளின் விலை ரொம்பக் குறையும். அதற்கு இடம் கொடுக்கக்கூடாது என்பதுதான் அரசாங்கத்தின் கடமை.

கனம் அங்கத்தினர் திரு. சுவாமிநாதன் நியாயவிலை கொடுத்து விடுங்கள் என்றும், நியாய விலை கடைக்கு சப்ளிடி வேண்டும் என்றும் சொன்னார்கள். சப்ளிடி என்றால் மறுபடியும் விவசாயியின் பணத்தில் இருந்துதான் கொடுக்க வேண்டும். இப்படி எல்லாவற்றுக்கும் சப்ளிடி என்றால் அது சாத்தியமானது அல்ல. கனம் அங்கத்தினர் புலவர் கோவிந்தன் அவர்கள் இப்பொழுதுதான் வாங்கவேண்டுமா என்று கேட்டார்கள். விலை குறைவாக இருக்கும்போது வாங்குவதுதான் நலம். அவசியமான அளவுக்கு விவசாயிகளுக்கு கஷ்டம் கொடுக்காத முறையில் அவர்களுக்கு கட்டுப்படியாகும் விலையில் வாங்கப்படுகிறது. பிரைஸ் ஸ்போர்ட்கூட கொடுக்கிறோம், அப்படி கொடுக்க வேண்டும் என்பதுதான் அரசாங்கத்தின் எண்ணம். ஆகவே ஏதோ மில்காரர்கள் குறைத்துக் கொடுக்கிறார்கள், மில்காரர்களிடம் போகாதீர்கள், விவசாயிகளிடம் வாங்குங்கள் என்றால், விவசாயிகளிடம் வாங்குவதில் சிரமம் இருக்கிறது. கஷ்டம் இருக்கிறது. மில்காரர்கள் விலையைக் குறைக்கிறார்கள் என்றால் அதைத் தவிர்க்க வழிவகை காண வேண்டும்.

கனம் அங்கத்தினர் திரு. மகாலிங்கம் அவர்கள், 'கிஸ்தியாக வாங்கிக் கொள்ளுங்கள்' என்ற ஒரு யோசனையைச் சொன்னார்கள். அதுவும் 'ஸெலி' போல, விவசாயிகளிடத்திலிருந்து ஒரு குறிப்பிட்ட விலைக்கு வாங்குவதாகத்தான் இருக்கும். அதுதான் விவசாயிகளுக்கு அதிகத் தொல்லையைக் கொடுக்கும் என்ற கவலை அரசாங்கத்திற்கு இருக்கிறது. ஆனால், நேற்று நான் குறிப்பிட்டது போல, இதையெல்லாம் தவிர்க்கக்கூடிய வகையில், விவசாயிகளிடத்திலிருந்து வாங்கக் கூடியதற்கு அதிக பட்ச விலை என்ன என்று நிர்ணயம் செய்யக்கூடிய ஒரு உத்தரவு பிறப்பிக்கலாமா என்பதுபற்றி இப்பொழுது அரசாங்கம் பரிசீலனை செய்துகொண்டிருக்கிறது. அப்படி அதிக பட்ச விலை நிர்ணயம் செய்து அந்த விலைக்கு விவசாயிகளிடத்திலே வாங்கலாம். கொள்முதல் செய்வது என்பது மில்காரர்களிடத்திலே வாங்குவது—விவசாயிகளிடத்திலிருந்து வாங்க என்ன அதிகபட்ச விலை வைக்கலாம் என்பதைப்பற்றி யோசிக்கவேண்டும். அது நியாயமான விலையாகத்தான் இருக்கும். நியாயமான விலையாகத்தான் இருக்கவேண்டும். அம்மாதிரி வேறொரு உத்தரவு பிறப்பிக்க முடியாதா, பிறப்பிக்கவேண்டுமா என்பதைப்பற்றித்தான் அரசாங்கம் கவனம் செலுத்திக் கொண்டு வருகிறது. அவ்வாறு நாம் உத்தரவு பிறப்பித்துவிட்டால், அநேகமாக இப்பொழுது ஏற்பட்டுக்கொண்டிருக்கிற சங்கடங்களும் கவலையும் நீங்கும் என்று நான் நான் எதிர்பார்க்கிறேன். இதற்குமேல் இந்தச் சபையின் நேரத்தை நான் எடுத்துக்கொள்ள விரும்பவில்லை.

திரு. எம். தண்டாயுதபாணி எழுந்தார்.

23rd January 1964]

MR. DEPUTY SPEAKER: The time allotted for the discussion has come to a close and it cannot be extended.

திரு. எம். தண்டாயுதபாணி பிள்ளை: கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, ஒரு விளக்கம் தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன். குறிப்பாக, ஜனவரி, பிப்ரவரி மாதங்களில் நெல் அறுவடை செய்யும்போது கூட்டுறவு மார்க்கெட்டிங் சொஸைட்டியிலே நெல் மூட்டைகளை அடமானம் வைத்திருந்து, நான்கைந்து மாதங்கள் கழித்து நெல் விலை ஏறும்போது, நெல்லை விற்க கூட்டுறவு சங்கங்கள் வழிவகை செய்கின்றன. ஆனால், பிற்பாடு ஐந்து மாதங்களுக்குப்பின் அந்த நெல்லை விலை அதிகமாக ஏறியிருக்கும் நிலையில் வியாபாரி எப்படி வாங்கக்கூடிய நிலை ஏற்படும் என்றால் அதிகமான விலைக்கு விற்க அவனுக்கு உரிமை இருந்தால்தான் வாங்க முடியும். ஆனால், இப்பொழுது நிர்ணயம் செய்திருக்கும் அடிப்படையில் இருபது க्वின்டாலுக்கு மேல், நிர்ணயித்த விலைக்குமேல், அந்த வியாபாரி விற்கக்கூடாது

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம்: க्वின்டாலைப்பற்றிக் கனம் அங்கத்தினர் கவலைப்படவேண்டாம். கூட்டுறவு சங்கத்திற்காக கனம் அங்கத்தினர் பரிந்து பேசவேண்டாம். கூட்டுறவு சங்கங்கள் தாராளமாக விவசாயிகளுக்கு உதவி வரலாம். வரவேண்டுமென்று நான் சொல்கிறேன்.

THE MOTOR VEHICLES (MADRAS AMENDMENT) BILL, 1964 (L.A. BILL NO. 1 OF 1964)—cont.

MR. DEPUTY SPEAKER: Now the discussion on the Motor Vehicles (Madras Amendment) Bill, 1964 (L.A. Bill No. 1 of 1964) will be resumed.

* திரு. து. ப. அழகமுத்து: உதவித் தலைவர் அவர்களே, மோட்டார் வாகனத் திருத்த மசோதாவை நான் பொதுவாக வாசுதேவம், வந்திருக்கும் திருத்தத்திலே உள்ள ஒன்றிரண்டு சந்தேகங்களுக்கு விளக்கம் கோருவதற்காக நான் இந்த சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தலாம் என்று நினைக்கிறேன்.

இதிலே 'வேரியேஷன்' என்று குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. இதுவரை நடைமுறையிலே 'வேரியேஷன்' என்று கூறினால், 'எக்ஸ்டென்ஷன்', 'டீவியேஷன்' முதலியவைகளைக் குறிக்கக் கூடிய சொல்லாக இருந்து வந்தது. ஆனால், இப்பொழுது அதைப் பிரித்து, 'வேரியேஷன்', 'எக்ஸ்டென்ஷன்', 'கர்ட்டெய்ல்மென்ட்' என்று தனித்தனியாகக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். 'வேரியேஷன்' என்பதற்கு விளக்கம்

"Provided that in the case of (1) variation the terminus shall not be altered and the distance covered by the variation shall not exceed twenty-four kilometres".